

ARH A-111633

Laulva Mae tütar.

Romaan.

„UUDISLEHT“ 1936.

ARH

Bestimaa Trükik. A.-S. (end. J. H. Gressel),
Tallinn, Rataskaevu 10.

Tartu Ülikooli Raamatukogu
ARHIIVKOGU

I.

Wilmast torba kumardus Percy Crawford eeskirje ees. La nägi tumedat, elavalt süüsinna lainetawat merd, millest kerklisid helendavad saarekesed: New-Yorgi seltskonnadaamid. Nad kõnelesid näidendist, mille oli ta selleks heategevaks peoks kirjutanud. Äkki tundis ta Lil Stevensi õrna käesurumist. Ta seisis tema kõrval, surus kimbu punaseid roose rinnale ja kumardus tänades peaga. Minult sekundiks nägi Percy tema pilku endal, nagu tahaks ta New-Yorgi kõrgema wiiekuhanda waimustust, mille oli tekitanud hoategevwa ühingu talwe lõpujõudu, kirjanikule juhtida.

Rõugu ilma ehted näisid sädelewat nende määratu rikaste naiste kätel, kelle mehed olid õlimagnaadid, eksportöörid, kõrgemad riigiametnikud või tapamajade omanikud. Percy ehmus nähes Lil Stevensi ülskõitseid filmi, mis tema otsa ei waadanud. Percy filmitses tarretunult üffildast ja langet naeratusi selle armsa suutse ümber, siis langes eeskirje ja raudsein lahutas ta suurilma seltskonnast.

Nagu läbiastamatu pilw lastus Percy ette. Tema oli riigidepartemangu kõrgema ametniku Georg Crawfordi, kes skandaalseil asjaoludel lahutama pidi, wiimane poeg. Percy wend oli mõni nädal tagasi autoõidul mõistatuslikul kombel surma saanud, peale selle kui ta oli Lil Stevensi, keda mõlemad wennad kirjaliselt armastasid, koju saatnud. Minuke õde oli laetawõidul Michigani järwel hukkunud. Aurikul oli nimelt lõhkenud katel, ja wäheste pääsenute hulgas oli ka Lil Stevens. Saatustilkus lastus Crawfordide perekonnal, aga Percy oli weel liig noor, et seda taibata.

Nüüd järgnes ta ruttu Lil Stevensile, lastudes pääseda õnnesoowidest elegantsetest daamidest, kes olid Klubi lawa wallutanud, kumardudes hajuwil wafakuse ja paremale, nagu oleks olnud lawa tühi, nagu elugi, mis oli siin wast walitsenud kuid jälle taandunud.

Tuleb löid sarama.

Siis läks ta Lil Stevensi garderoobi. Seda ei tohtinud keegi teada, sest nad polnud ju mitte elukutselised näitlejad, waid sama Klubi liikmed. Kui mõni daam komitees kuulda saaks, et Percy Crawford wiibis miljonäri garderoobis, siis

wõiks tõusta torm, mis Dil Stevensi feltkondlikst seisukohta märkisa kõigutaks. ÜLIKO

Dil Stevens ei hoolinud sellest. Ta teadis, et Percy oli seal, kuid ta ei waadanud isegi ümber. Rahulolles filmitses ta peeglist oma falebat kaju.

Weel ümbristes: Dilli tema o ja õhtus, weel on ta nagu naise oma, kelle oli loonud Percy kui kirjanik, keda ta armastas kui jumal oma tööd. Ja nii seisis ta olewiku ja minewiku fantastilisel kõikuwal pillal.

Ta astub Dil Stevensile lähemale ja hirmuwärin jookseb tal üle selja, sest teda tabab Dil Stevensi ükskõikne, jääne pill.

Du's lõpp kõigel?

Aga see on ju hullumeelsus, ütles ta endale. Kuibas wõib see armastus lõppeda? Wõib ta ülbse lõppeda? Ta tahaks nagu midagi öelda, tuhandeid asju tahaks ta rääkida, kuid sõnad ei tule suust ja ta seisab ällatunult nende suurte, nagu ta äkki hirmuga märkab, wihaga täitunud filmade ees, millest on korraga kadunud wähemgi armastuse soojus.

Ta märkab Percy abitust, ja õel naeratus ilmub ta moonpunaste huulte ümber.

„Dotasingi seba tundi, Percy,“ ütles ta. Kärstult len- das lamm läbi tihedate mustade juuste, mis ilusa raamina ümbristlesid ta pronkswärwilist nagu. Alles nüüd toob must teenija Dil'i tumerohelise õhtukleidi. Nagu õht langes pehme riie faledate puusade ümber. Dil wajutas turbanitaolise bro- kaatmütsekese pähe, tõmbas mantli ümber ja tahtis haarata käftastku. Percy rattas lana juure ja ulatas selle talle. Teenija wäljus kuulmatult. Ta oli näinud palju selliseid stsene, ent ta ei teadnud, et täna oli see hoopis teistsugune.

Singes weel lootuse sädemete, haaras Percy naise känd, keda ta nii piiritult armastas, ja waatas talle tõsiselt filmi. Naise filmis polnud aga näha kübetki armastust, sealt hoo- was waib ükskõiksus, hoolimatus.

„Lase mind,“ ütles ta rahulikult.

„Ei, Dil! Ma ei lase sind minna! Kõik mis wiimaseil nädalail on juhtunud meie wahel, on olnud meie liig pine- wil närwide tagajärg. Armastan sind, nagu armastasin meie tutwuse esimesil päewil! Ära usu seda, mida ütlesin sulle omas wihas! Olin hullumeelne!“

Ta wabastas end Percy kätelt.

„Sa armastad mind, Percy? Sama ütles mulle ka sinu wend. Kuid teie mõlemad armastate minns naist, endist indiaanlannat, kes on wõitnud teie kõrgema feltkonna lugu- ydamise. Sa olid uhke, kui mehed ümbristlesid mind kui leo- vardi, kes waritsewad saaki. Aga miks kõneleme sellest? Ma ei armasta sind, Percy! Mitte raasukegi ei armasta ma

„Sind, ega pole sind armastanud kunagi. Ainust hetketki pole ma sind tõsiselt armastanud, Percy, ei sind ega su wenda, see on puhas tõbe!“

Müüb alles ära Percy.

„Sii tahab teda maha jätta! Sii pole teda armastanud kunagi!“

„Oled sa hulluks läinud! Mida ma siis tein sulle? Mõit armastab kedagi teist?“

„Sii lehitab õlgu. „Ma ei armasta kedagi teist, sest seda teist pole olemas!“

„Sii tõstis naine uhkelt pea: „Tahan kättemaksta! Kättemaksta tahan, mõistad?“ Ja leegitsewail silmil jatkas ta: „Kas on nüüd jäänud see torlaw nali su lõnes? Su anekdootide lodew siil? Percy, olen peagi oma eesmärgi saawutanud!“

„Sii Stevens pani käed Percy õlale. Ta tumedab silmad olid nüüd kollased, nagu mere wail. — „Ma ei ole sind kunagi armastanud! Ei, Percy, weel kord: ma pole sind armastanud kunagi! Mitte ainustki hetket, ei ainsagi hinge- lõmbega.“

„Sii silmi wahtis Percy sellesse näkku, mida ta lugema- tuil korral oli katnud suudlusega, wahtis arusaamatul, pool hullumeelsel pilgul seda suud, kust ta praegu kuulnud neid kohutawaid sõnu.“

„Miks kõik olnud wale?“

„Mõit oli ainult komöödia! Teie mehed olete nagu rumalad lapsed — ehk häbaohkikud, tigebad loomad. Sa oled mõlemad, Percy. Mii kerge oli sind petta.“

„Ta wiimase sõnad tuld poolsofinaal, sest juba awas teenija ukse. Minult silma kirjaks wõtab Sii Percy käe ja nad astuwad kitsale koridorile, mis wiib wäljapääsu poole. Sii näol lehwib nüüd tige, julm naeratus, mida pole Percy näinud weel kunagi.“

„Kuidas wõib naine muutuda üle üö täiesti teiseks?“

„Nad istusid autosse. Percyt ümbritses Sii Stevensi nimastaw magus aroom. Nagu waremaks, haaras ta tük- tarlapse käed, ent see lõmbas need tagasi, surus mantli tu- gewamini ümber, ja waatas wälja tulede merre.“

„Sagebaste Sii Percy kannatanud nende tujude all. Aga kas suudab ta elada ilma nende tujudeta? Ei. Sii Sii Stevensita pole üldse mõel- daw.“

„Auto peatus. Politseinik oli katkestanud tänavalii- tumise.“

„Ohlu läbistatid walguse raaketid. Piltweldõhtujate seintõ- tantõis tulikiri. Ilmusid pildid, mis kadusid sama wõlga.“

Küüd wabastas politseinil liikemise. Pöörase kiirusega rattawad inimesed ja autod üle asfalttäna. Percy on palawil. Ta läheb märifemad, mõeldes Lil Stevensi laelale, mis nagu küdnel liilia mererohelisest siidist wälja ulatab. Ta filmitseb tütarlapsel võimaliku salebat leha. Sel hetkel kaotab ta kõik elujulguse.

„Sa rääkisid lättemaksust?“ küsis Percy. „Mõtlen ikka weel, mida olen teinud sulle?“

„Mis sa teinud oled? Sa pole teinud midagi, kuid Miski wihkan sind! Jah, mul on teostada lättemaks. Selle sõhjust ei saa sa ilalgi teada, kuid keegi teine saab seda teada, keegi teine, mõistad? Kas pole see paistnud sulle imeilikuna, et su wend Mac sõitis autoga wastu tänawa postil? Et su õde Mary läks wabafurma?“

„Mis!“ hüübis Percy kohkunult. „Mis sa ütlesid? Wabafurma, ütlesid sa?“

„Jah, Macil oli kaasas oopiumi, kui ta minuist lahkus. Juba ammu oli ta langenud oopiumi küüsi, olin tema surmaingel, mõistad? Ka Mary armastab ühte meest nagu sinagi mind armastab. Ent see mees sai minu orjaks ja tema tegi nii nagu sinagi teed! Teda ei saanud tol korral enam päästa. Ta tahtis surra!“

„Kurat!“ karjus Percy. Sullumeelne hirm waldas teda. Tal oli äkki hirm selle naise ees.

„Pidage! Pidage!“ karjus ta autojuhile.

Ja tagasiwaatamata tormas ta eemale autoist.

Pimesti tormas ta mööda wõluwast naistest. Tormas läbi pimestawa walguse. Ta üle langewad wertikaalsed wärjud. Kõik ebasti tormas ta — ebasti — ebasti — ebasti!

Tükk aega jälgivad teda kaks põlewat musta filma. Siis lendab nende pill wastasasuwa hotelli lilledega ülekülwatud terrassile. Kus Lil Stevens kuulab waimus waimustawat muusikat. Juba ammu einetab New-Yorgi elegantne ilm wabas õhus. Pärlmutriwärwiliselt ripub kuu sinakas-mustas taewas.

Ragu filmis, mõtleb Lil. Ja uuesti jälgib ta mõttes oma õhtrit. Percy on kadunud pimedusse. Aga nüüd, kas polenud see rewolwri pauk?

Aneisti nõhatub Lil hõbehallile autopolstrile, andes juhile märk ebastitmisest.

2.

Järgmisel hommikul sai wana Georg Crawford omaid lihtsas kodus teate. Percy on läinud wabafurma. Kufagil kõrwalises New-Yorgi nurgas on ta end maha lastnud. Georg Crawford, endine riigi departemangu liige ja kõrgem

riigiametnil indiaanlaste territooriumil, langes koftu, kui tornist murdub puu. See on juba ta kolmas, ta viimane laps! Percy, ta uhtus ja lootus — surnud! Meeltheites lööb ta läed vastu warakult wananenud nägu ja kisub omi halle juukseid. Milline needus!

See ei wõi enam juhus olla!

Kas saatus?

Ei! Jõud on tema vastu, tumedad, wihased, surmatowad jõud, mida ta ei tunne.

Ta hüüab, peanegu karjub Evelyne, oma õetütart, kes juhib nüüd ta wäikest majapidamist.

Kuid Evelyne on läinud wälja. Talle meelestus nüüd, et oli tulnud kiri. Evelyne ootas oma armastatut, kes pidi tulema Saksamaalt. Tal polnud kobus nii palju raha, et oleks wõinud armsamale vastu sõita. Sellepärast oli ta läinud pandiwõtja Riddy Aroni juure.

Wärisewail kätel riietub Georg Crawford ja sõidab oma poja juure, et temaga igaweseks jumalaga jätta.

Keegi ei tea, mis wiis nii elurõõmsa noormehe enesetapmisele. Ka leidlikumadki reporterid ei suutnud tungida sellesse saladusse. Kas ei nähtud teda wiimati feltis Lil Stevensiga?

Järgmisel hommikul oli Lil Stevens kõnelenud ajakirjanil Mac Leele järgmist:

„Percy Crawford oli eile õhtul õige rõhutatud meeleolus. Ta ütles, teda piinawat tema isa patt. Indiaani pealiku Laulwa Mao waim, kes langes wõitluse politseiga, ei andwat talle rahu. Laulew Madu oli waid kaitsenud oma õigust, kui ta tol korral walitsusele vastu hakkas ja tõrkus lahkumast oma isaisade maalt. Aga oli, mida leiti sellest maa-alalt, meelitas ameeriklastest ettewõtjaid ja Georg Crawford riigidepartemangust teostas nende kawatsused. Teie ju mäletate weel professi Crawfordi vastu? Ta wõttis indiaanlastest ära nende maa ja andis ameeriklastele kontsessiooni. See oli rööwimine. Ta poeg Percy kõneles sagedasti sellest.“

Mac Lee ei awaldanud seda küll sõna-sõnalt, aga riidade wahelt lasi ta näha, et Georg Crawfordi minewiku warjud olid lastunud nüüd ta ta wiimasele pojale.

See kõlas küll mõistatuslikult ja arusaamatult, nagu kõik, mis wiimasel ajal juhtus endise riigiametnikuga. Näis, nagu hõljus ta kohal alati surm ja hukatus.

Evelyne Lane seisus Riddy Aroni äris. See äri õitses lopsakalt. Sealts wõis saada kõike, kleite, ehteid, wanu elektri kroonlühtrid, nukumaju ja raskaid lõõkingi. Riddy Aronil

oli heasüdamline nägu, mida ümbritsevad paksud hallid juu-
sed. Ta suu naeratas, aga silmad olid alati walwel nende
inimeste ees, kes talle töid halba laupa, tahtes selle eest
head raha.

Teifiti aga oli Evelyne Lane.

„Oh, preili!“ hüüdis Riddy Aaron, triimpelbades lõbu-
salt förmedega laual. „Mis kuulub siis täna? Kas jälle raha
nappus, jah? Näidake's wälja! Oh! Oh! Surru ema wi-
imane mälestus? Kas medaljong? Puhas kuld! — Aga bril-
jandid? Meed on kaffiseid! Pole palju wäärt! — Kuid ainult
teile, miss Lane, ainult teile annan selle eest wiiskümmend
dollarit.“

Ta kobas määrnunud paberites, mis ta wälja tõmbas
oma rinnataskust. Seal oli raha kindlamas kohas kui taskas.

Sama hetkel astus sisse uus kunde, aga Riddy Aaron
ei märganud teda. Tal oli suur nõrkus noore saleba tütar-
lapse wastu, kes seisab ta ees, ja selle finiseis filmis särab
õnn kui wärskelt poleeritud messing. Ra nustunud mõõdab
ahnete pilkudega noort ilusat tütarlast.

„Kuid ma wajan rohkem, Riddy Aaron, wajan wähe-
malt sada dollarit.“

„Sada dollarit!“ ähkis Riddy Aaron. Ta filmis on
justkui surmahirm ja otsaette ilmusid higipärliid.

„See on ju wõimata, täiesti wõimata, miss Lane. Sada
dollarit! Mälestis pole tõeliselt rohkem kui kolmkümmend
wäärt, ja mina pakkusin teile juba wiiskümmend!“

„Minu kihlatu sõidab siia, Riddy Aaron. Ta tuleb
Chicago! Wiimati oli ta Mehhikos. See on kuulnud saksa
põhja Joachim Hagen! Tahan talle wastu sõita. Ta ei tohi
teada, kui waesed me oleme, onu ja mina. Ta ei tohi selle
all kannatada. Kasutan selleks tödwabat laupäewa ja pühä-
päewa, et teda wastu wõtta. Esmaspäew pean olema jällegi
tööl.“

„Aga sada dollarit! — Sada dollarit, miss Lane“ —
ähkis Riddy. Wahepeal oli wõõras härra wõtnud laualt me-
daljongi.

„Tahan osta selle ehte, mu preili, mulle on see wäärt
wiiskümmend dollarit. Tohin teile arwe wälja maksta?“

Riddy Aaron wahtis wõõrale üllatunud näkku. Ra Evelyne
filmittes teda segaselt. Ta wõis olla umbes wiisküm-
mend aastat wana. ille wasaku põse lookles punane arm.
Tal olid külmad filmad, tugew, longus nina ja suu ümber
waljud, kindlad jooned. Evelyne pidi peaaegu päkali kulluma,
sest ta tundis wõõras ära oma shefi.

See oli tuntud bõrsmaakler Leslie Parler. Kuid Parler

ei tunnub teda. Kus ta võiski teda tunda, sest Evelyne oli üks neist paljudest Leslie Parkeri naisametnikest, kes töötasid tema äri osakondades.

„Leslie Parker“, togeles Kiddy. Ta kummardus nii sügawalt nagu teener võrsti ees. Kiiresti tõmbas ta taskust mõned pangatähed.

Seda wahejuhtumist Evelyne ei märganudki.

„Sada dollarit, nagu juba ütlesin. Üle seda oleks liin, mida ma muidugi vastu ei võta,“ vastas ta.

Wahkides ulatas talle wõõras sada dollarit, wõttis kübara peast ja kummardus wiisakalt.

„Tänan,“ sosistas Evelyne ja ruttas wälja.

Waevalt oli Evelyne lahkunud, kui ütles wõõras:

„Kena tütarlaps. Wajan kahessa tuhat dollarit, Kiddy, sa ju annad mulle selle summa!“

Kiddy Aaron peaaegu karjatas seda kuuldes. Kõigi pühakute nimel kiitatas ta, et kaasas pole rohkem kui kaheksada dollarit.

Leslie Parker ei raisanud enam sõnu. Ta tõstis wana-mehe üle leti, sarnase kergusega, nagu poleks see wiitkümmend kilogrammigi kaalunud, pani wärisewa wanakese pörandale püsti, otsis ta läbi ja wõttis kofist, mida Kiddy kaelas kandis, wälja kõik kulla ja paberi.

„Kahesatuhat dollarit — ülejäänud pea endale! Kirjuta üles, Kiddy! Mul on suurem äri ees, kuid lahtist raha on wähe ja sina teenid küllalt meie käest.“

Waevalt sõrmetõpadega kübarat püüdnud lahkus Parker ärist, pillugi tagasi heitmata.

Kohmetunult seisis Kiddy keset pörandat, üle ta paksu näo jooksid palawad pisarad.

3.

Beale Percy matust lohutas Evelyne onu nit kuidas suutis. Siis sõitis ta esimese rongiga vastu oma peigmehele, Joachim Hagenile.

Joachim saabus täpsalt.

Evelyne oli Joachim Hageniga tutvunud Schweitsis, ühel rahwuswahelisel poksiwõistlusel. See oli armastus esimesest filmapilgust. Ka hiljem, kuigi neid lahutas ookean, teadsid nad, et kuuluvad ühte. Müüd oli mõõdas pinewootus. Sügawalt waatasid nad teineteisele filmi ja arutasid omi wäljawaateid tulewaseks abieluks. Ent nad pidid ootama wähemalt paar aastat, sest nad kumbki polnud rikkad ja Joachim tahtis weel mõneks ajaks jääda Saksamaale.

„See on suurepärane, Achim! Hommikul walgistan

fulle ise eine. Siis sõidame oma väikeses autos weel mõni aeg ühte teed, siis keeran mina vasemale, sina paremale, weel viimane käivitise ja algabki tööpäev. Mõlemad lõunatame oma töökoja läheduses ja kui suur tornikell wiis lööb, otse sõidame teineteisele vastu. Teenija on katnud laua. Mu Joachim toob paar punast roosi — ja jälle oleme üheskoos.

Joachimi filmad löid süraama. Boleks Evelynne õigel ajal jõudnud sõrme hoiatawalt sunniti ette panna, ta oleks teid mõeldnud terve hulga mustade kelnerite ees.

Juba paistiski esimene New-Yorgi majad nagu mustad määrakad hallis udus. Wabril lerkis wabriku kõrwale, ja heff hiljem nad olidki saabunud New-Yorki.

Evelynne ohlas.

Joachim peatus ühes esimese järgu wõõrastemajas, kus teid spordiharrastajad vastu wõtsid nagu mõnda wõrsti.

Kui oli mõõdnud esimene wastuwõtu torm, külastas Joachim Evelynne onu. Hiljem aga, kui Evelynne läks büroosse, külastas ta oma wana sõbra ajakirjanik Mac Leele, kes teemis ühes suuremas päewalehes.

„Hallo, wanapoiss!“ kostis Mac Lee rõõmus hää. „Kas juba kohale jõudnud? Mul on praegu kannis kibe töö, aga püüan leida aega sinu jaoks. Olen meie lehe peatoimetajale sinust palju kõnelenud. Ta tahaks meeleldi tutvuda sinuga.“

Joachim ja Mac Lee olid tutvunud Heidelbergis, kus Mac Lee ajakirjanikuna uuris ühiskondlaste elu. Mac Lee oli umbes pool pead pikem Joachim Sagenist. Ta laiad ja tugewad õlad andsid selget tunnistust selle mehe hiigla jõust. Ta läed aga olid õrnad ja wäikesed kui naisel. Ta haaras otsekohe Joachimi ümber kinni kui see tuli ja wiis ta peatoimetaja juure, kellega Mac Lee olid tugewad sõprussõbrad.

„Mr. Broadhurst, tahaks tutvustada teie sead noortmeest, kellest olen teile nii palju kõnelenud. Kui tal oleks õde, abieluliseks ainult sellega, ja ühtegi teist naist ei tuleks kõne alla!“

Mr. Broadhurst surus sõbralikult Joachimi kätt. Kuid neil ei olnud aega laua juttu wasta, sest toimetajal oli palju tööd, masinad töötasid, sead oli kuulda terwes hiiglahoones.

Sellest polnud just wäga kaua aega tagasi, kui Evelynne onu oli weel New-Yorgi wõimsaim ja rikkaim mees. Georg Crawford oli walitsuskomissar indiaanlaste territooriumil. Ta oli tubli ametnik, kellel oli ees suur karjäär. Tol korral oli ta weel tugew mees, nüüd aga kõhn ja kondine

Inimkogu, kes nagu wastutahmist fõndis lehti najal. Indiaanlased olid aastaid ta peale kaebanud. Ta müüs kontsessioone kahjustatele siindikaatidele, mis haawas raskesti indiaanlaste sigluseundeid.

Georg Crawfordi lemmikud said kulda ja õli maalt, mis Washingtoni walitsuse otsusega 1833 aastast saadil indiaanlastele kuulus. Mida seaduseakte tõendasid seda otsust. Aga Georg Crawford ei hoolinud seadusest. Ta oli wõimas, indiaanlaste kaebused käisid ühest instanttsist teise, nende adwokaadid wõtsid altkäemaksu ja ametnikud ei wõtnud neid tõsiselt. Indiaanlaste nõudmised ei jõudnud kunagi Walgesse majja, waid kadusid igaweseks roheline kalewi alla.

Wiimaks tekkis kohalil mäss. Paar noort politseiniku sai surma ja umbes paarsada indiaanlast lasti maha.

Siis aga ilmus ühelt noorelt Ameerika kirjanikult raamat: „Punase mehe rööwimine“. See kirjanik näis oludega põhjalikult tuttav olevat. Tuli awalil standaal, walitsus lõi kõikumata ja walimised seisis ukse ees. Georg Crawford wabastati ametist ja asja hakati nurima. See lõppes sellega, et Georg Crawford kaotas distsiplinaarkorras kogu oma waranduse ja ülcöö oli New-Yorgi rikkamaist mehest saanud kerjus.

Peale mrs. Booti surma wõttis Evelyne kogu Georg Crawfordi majapidamise enda hoolde. Aga päew nägi Evelyne hiinalinnas seda maja, mis ahwardas neelata Georg Crawfordi, pealegi weel nüüd, kus ta oli kaotanud oma wiimase poja. Sõb läbi kõneles ta ükshinda, aga kummalisel wiisil muutus lein oma laste pärast põlewaks fireks saada weel kord rikkaks, nagu suudaks raha sumbutada seda walu, mida ta tundis. Evelyne oli samuti waene. Ta teadis waevalt midagi oma onu mustast minewikust, sest Evelyne oli alles laps, kui algas standaal, ja nüüd oli see ammuugi unustatud. Ta ema oli alati kõneleunud „professist“. Ode pidas Georg Crawfordi tõeliseks märtriks. Ka Evelyne uskus onu olevat alalist wõitlust pidawate parteide ohwri. Ka Crawford ise hakkas järjest enam ja enam uskuma, et ta on süütu, mida ta aga tõepoolest polnud.

4.

Ohtul, kui New-York oli wajunud wärwiliiste walguslainete hõlma, lahkus Mac Lee toimetusest. Ta kohtas Joachim Hagenit ja Evelyne Lane'i wõõrast majas.

Joachim oli tundma õppinud hulga uusi inimesi, oli ümberhulkunud New-Yorki kesklinnas ja isegi Broadwayl tutwusi sobitanud.

„Veian, et oleb itig ettevaatamata, Joachim,“ ütles Mac Lee. „Bigemini jää siin wõõrats, ja ei tunne New-Yorki. Du inimesi, kelledele jääb su nägu paremini meele, kui see on sulle kasulik! Aga miks nüüd kõnelda sellest!“

„Meil on äärmiselt aeg lahkuda,“ tähendas Evelyne. „Nad juubeldawad meid surmuse, kui meie siit wälja ei poe. Siia wõiwad kogu tulla wiitme kui polsiharrastaja new-horklane, ja mis jääb siis järele meie waesest poisist!“

Joachim lasi pilgu korraks ringi läia. Etfootiliste lii-
lede ja wäikeste punrilinbude keskel jalutasid daamid kalli-
hinnalistes siidkleitides. Saal pakkus kõige wärtviküllalise-
mat pilti, mida üldse wõib endale kujutleda. See näis ole-
wat enam troopikannena kui asjalit Ameerika tõelikkus.

Evelyne haaras Joachimi käe. „Tule armsam, su käsi
walutab juba kindlasti kõigest neist kõesurumist. Wõõraste-
maja direktor tegi suurepärase reklaami sellega, et lasti sind
omal kulul Euroopast siia sõita. Wähemalt wiisteist ajalehe
reporterit on wahetpidamata majas, tundide wiisi päewapil-
distatasse sind igast küljest ja igas poosis. Kui ma poleks
nii äraarwamata õnnelik, siis ma otse nutaksin walupisa-
raid kõige selle pärast, mida sa siin kannatama peab.“

„Jah, Evelyne! on õigus, lähme nüüd, kui su luud-
liikmed weel terwed on, sest tahan näidata sulle meie kuld-
set New-Yorki,“ nõudis Mac Lee kannatamatult.

Uksehoidja seisis küünalsirgest omas läikivas mundris,
kui ta awas neile hiiglasuured klaasukesed.

Nad astusid õhtusse New-Yorki. Beegelsilebal asfalbil
kihutasid sõidukid üksteise järel. Nagu elewanbilunsti tor-
nid wanas hommikumaa muinasjutus seisawad pilwelõhku-
jad lahwatanud õhtusinas.

Joachim waatas peaaegu hingetult tuhandeid sarnaselt
riietatud mehi, kes nendest mööda ruttasid. Ta waatas neid
punahuuleliski noori daame, leda wõis waewalt üksteisest
eraldada.

„Koh, kuhu me's läheme?“ küsis Mac Lee, heites pilgu
Evelynele. „Kas „Niki“ wõi „Maggie“?“

„Minult mitte mõnda „-sada“ oteli!“

„Aga kuhu? Õhtusõigiks on weel aega ja õhtu on pikk,
lähme's kohwile „Florentsi“.“

„Ei, lähme Washingtoni platsile!“ hüüdis äkki Evelyne.

Nad astusid lüksisautosse, mille wõõrastemaja direktor
oli oma tähtsate külalistele kasutada annud, ja sõit läks pöö-
rase kiirusega läbi tänavate ja tänavakeste.

„Mc.-Dugan-Street!“ käskis Evelyne.

„Seal seisab ajalooline teater Provinstown-Playhouse, ja sin — stopp! Siin on üks wana tänaw, kus asub „Kollane Pärn“! See on wäike kunstnike lokaal künala walguse ja kummaliste inimestega. Mingil salapärasel wiisil näib siia kogunud olemat wana Euroopa.“

Joachim naeris rahuldalt, ent Mac Lee waatas kriitiliselt enda ümber. Nad istusid ühe lauakese juure. Jazz-band kostab täies hoos, keegi kalifornlane lanlab kummaliskt neegrilaulu. Nende ees seisib poolpine tantsupörand.

„Oljeme näitan sulle veel midagi munda,“ ütles Mac Lee, kellele sin hästi ei meeldinud.

Wärwõilised walguskliired tantsiwad nende peade kohal. Metsikus rütmis mürikes muusika, tantsupörandal keerlesid paarid tumedate kogudena. Nende lana juure ilmnes kelnur walges uniwormis.

„Ginger-Gip!“ käskis Mac Lee. Ja tabades sõbra küsiva pilgu, ta wastas:

„Ei, sin pole tillagi alkoholi, kõlab waid nii!“

Kelnur tahab ära minna, kuid Joachim astub ta juure ja küsib:

„Selge mulle otsekohe, olete teie europlane wõi ameeriklane, ja kas wõib teilt saada ka mõnda korralikku jooki?“

„Meilt wõib saada kõike, mida lubab seadus. Jah, olen küll kunagi siia tulnud Wiinist, kuid nüüd ammu juba ameeriklane.“

„Koh, siis ei jäta te laasmaalast kindlasti mitte kuuwale? Punnwiljajook, jäätis ja soodawesi, soodawesi, jäätis ja punnwiljajook! Seba ei kannata ju keegi wälja!“

Joachim tõmbas taskust pangatähe ja pistis kelnurile pihku.

„Süwa — — punnwiljajook lisandusega,“ wastas kelnur. Wahepeal oli lana juures, kus istusid Evelynne ja Mac Lee, inhtunud wäike tüli. Keegi mees istus otsekohe Evelynne kõrwale, kübar peas.

„Wõtte müts maha lady juuresolekul,“ käskis Mac Lee. Mees kehitas õlgu.

„Lady?“ Tällutas wõdras, kes oli nähtawasti joobnud. „Lady?“

Mac Lee largas püsti. Samuti ka wõdras.

„Kasige wälja, mees, kui teile teie sirge nina armas on,“ karjus ajalirjanil.

„Mitte nii ägedaks minna,“ wastas teine. „Siin on peale meie veel inimesi.“

Korraga seisid kaks hiiglaneegrit wõdra kõrwal ja peaaegu sõnalansumata lahkus see nende saatel. Mac Lee järgnes neile. Ka Joachim tahtis minna, kuid Evelynne hoidis

teda tagasi. Jõudes tänavale, ütles Mac Lee: „Olete lurrjus!“ Bastuseks tõmbas võõras taskust rewolvri. Enne oga kui ta sai jeda kasutada, andis Mac Lee talle hoobi lõua alla.

5.

Taual seisid kolm kõrget weinipokaali kollaka wedelikuga, milles ujus kirsid nagu paadide ulgumerel.

Nagu tulutuli lagunes laiali teade Joachim Hageni siinviibimisest. Ta ümber kogusid inimesed, keda polnud ta waremalt kunagi näinud.

„Sead edu, mr. Hagen! Teil tuleb tubli kingitus, sest Johnson on tubli wastane.“

Joachim naeratas. „Olen wõidelnud alati tublide wastastega.“ Järsu hingetõmbega pani ta klaasi lauale tagasi. Selles polnud mitte punnitsajook, waid lange alkohol. Tantsupõrandale ilmus grupp meelso rahtusriietes. Rõõmsalt kõlasid pasunad ja klaaside kõlma kihutas tantsijaid kiiremale ekstaasile. Äkki kostis tänavalt kaks pauku. Sellele järgnes hele wile.

Joachim ei näinud märkawatti, et Evelhne pidi peaaegu mineestama. Kaks logu tormasid äkki ajakirjaniku kallale. Joachim ruttas appihülde poole, kuni kadus pimedusse. Jälle kõlas pauk!

Pimedusest ilmus nähtawale jõul kogusid. Kusagilt kangelst hüüdis Mac Lee, nähtawasti kutsus ta Joachimi. Ka pimedalt pöiktänavalt kostis hüüded. Joachim jooksis sinna. Ta ei näinudki, kuidas neli meest ühte daami tirisid pimedada wõlwalise poole, mille ees ootas auto. Pöiktänavala lõpul nägi ta ebaselgest kolme snurt weoantot.

Kas kallaletung? Wälkireelt oli sakslane kohal. Rusika-hoobid lendasid iga ilmakaare poole. Algas metslik wõitlus. Üks haaras Joachimi kõrist kinni, püüdes teha teda wõitluswõimetuks. Sakslane pingutas oma spordist karastatud muskleid. Wälkireelt tõusis ta parem rusikas ja tabas wastase lõuga, weel põlwega hoop altpoolt ja wastane langes maha, ristudes klaasa ühe oma klaaslasti. Noor daam, kellele tungiti kallale, oli põlwili langenud. Minna jalahoobiga wirutas Joachim eemale wiimase kallaletungija.

Korruga hakkas ootawa auto mootor tööle. Kostsid surrutud hüüded ja bandiivid kihutasid minema.

Daam, kellele kallaletungiti, tõusis vüsti.

„Tänan, sir.“ — —

Ta wõttis Joachimi kätte: „Du paras aeg lahkuda, — — ma ei taha, et politsei asjast teada saab. Lähme!“

Poisilikult sale olewus pronkwärtwilise näonahaga —

nagu kullatolmuga klepnerdatud, mõlles Joachim, toetus väsinult ta nägale. Ta oli väga elegantselt rietatud. „Nütem!“ kogeles ta, ja kõike jõudu kokkuvõttes hakkas ta jooksma, tõmmates Joachim Hagenit endaga ühes. Põitänawa algul ilmus nähtawale teise auto must siluett. Daam, kellele kallale tungiti, tõmbas oma päästja autosse.

„See polenud mingi tõeline kallaletung, sir. üks pank ei ärata New-Yorgis kuigi suurt imestust. Ma ei taha ainult, et mind nähakse.“

üllatunud silmitses Joachim tütarlast, kes oli endiselt rahulik, nagu poleks midagi juhtunud.

Auto kihutas minema enne kui politsei jõudis sündmuskohale.

„Kuhu?“ küsis Joachim tundmatult daamilt.

„Järgmisele tänawale. Kui jääte minu juure, ei juhtu enam midagi. Need poisid ei julge enam lähedale tulla, kardawad teie rusikaid.“

„Mis inimesed need olid?“

Sõidukiirust wähenemata, pani noor daam käe Joachimi kaele.

„Kas wõite waitida? Wõin teid usaldada?“

„Kindlasti, kui soovite!“

„Teie küsi, sir, et te kellegile sellest sõnakestki ei räägi?“

„Jus, mu sõna selle peale!“

„Güwa! Peate saama teada kõik. Keegi mees, kes mind armastab, kellele andsin aga eitawa wastuse, töötas mulle lättemaksa. Mind taheti ära rööwida. Kuid mul on äärmiselt piinlik, kui asi tuleb avalikuks. Ajalehed armastaw pööraselt lobiseda. Minu omaksed — mõistate?“

Ta tõmbas oma kaelotist, mille rihm oli ta kae ümber, nimelaarbi. Sellel seisis peente tähtedega nimi, Lil Stevens, Wiles Avenue, number.

„Oleksin südamest rõõmus, kui wõiksin teid homme õhtul enda pool näha.“

Joachim nimetas oma nime.

üllatunud waatas tütarlaps talle otsa. „Hagen? Politija Joachim Hagen? Lugusin teie saabumisest „New-York Heraldist“.“

„Igal juhusel, see ma olen.“ — —

„Mii's ootan teid homme õhtul. Loodan, et tulete kindlasti! Aga, juba olemegi kohal.“ Ta peatas auto tawalise autokuuri ees, mille uksest paistis hele elektriwalgus. Kuuri tagumises seinas töötas kaks meest ühe auto kallal.

„Walmis, miss Stevens,“ ütles üks meestest, näidates wäiksele kaheistmelisele spordiautole tagumise wärawa kõrwal.

„Wiige enne see härra minn autos „Kollase Kane“ lo-
kaali. Dotan teid siin.“
Gagen istus juhi kõrvale ja auto wuras wärawast
wälja.

Noor daam wiipas käre, hüüdes: „Aga täpsalt teeks!“
Ja tähendusrikkalt löstis ta sõrme huultele.

Waeuast paar minutit ja nad olidki kohal.

Lokaali ees tänaval seisis Mac Lee, piiratud mõnebest
politseinikkudest. Ta alumine huul oli katki ja haawast
nirises werd. Tema kõrwal seisis raudus käsi keegi mees.
Joachim tundis selles ära mehe kübaras, kes lokaalis oli tüli
norrinud.

Joachim tahtis juhile anda raha, kuid see lükkas paku-
mise tagasi.

„Ma ei tohi wastu wõtta, härra. Läheb miss Stewensi
arwele.“

Mac Lee külas sõbra üle etteheidetega.

„Ära armasta seiklust, noormees. Mis sinuga dieti juh-
tus? Sulime liig hilja, et sind aidata.“

Evelhne hoidis frampelikult Joachimi käest kinni. Ta wä-
rises. Wiimane tundis seda ja surus ta õrnalt enda wastu.

„Põlnud midagi.“

„Kuid sa said ühe filma alla,“ käis Mac Lee peale,
kuna Evelhne määris kõlmiweega punast laiku filma all.
Joachim aga ei suutnud rääkida, mis dieti juhtunud oli.
Ta tähendas, et ühele noormehele olla kallale tungitud.

Mac Lee tõmbas ta wähe kõrvale.

„Tahan sulle midagi öelda, Joachim, pane seda hoolega
tähele: Siin maal ei segata end wõdrastesse asjadesse, sel-
leks on politsei. Tehakse seda siiski, siis ei saada kuskil nii
ruttu kuuli ribide wahese, kui New-Yorgis, et ehamugawa-
test skandaalidest igawesti waikida. Ma ei taha tungida sinu
saladusse, aga ära enam kunagi sega skandaalidesse, isegi
siis mitte, kui on mængus mõni daam.“

Evelhne muutus närwilikuks. Joachim märkas seda ja
tähdendas ruttu: „See oli keegi noormees,“ ta peatus, sest
wale ei tahtnud hästi tulla ta huulte üle. „Arwatawasti
oli see mõni üliõpilane. Aga julge ja õiglane pois.“

Politseinikud läksid laiali, kuna üks neist katus auto,
et meest kübaraga wiia jaoškonda.

Setk hiljem tõusis uus lärm. Kostsid politsei signaali-
wiled. Mac Lee wabandas ja jooksis lärmi suunas. Ewe-
lhne ja Joachim jäid ootama ta tagastulekut. Mõõdus ter-
welt pool tundi, enne kui tuli Mac Lee.

„Bean koha toimetusse minema. Politsei leidis kolm
mahajäetud weoautot. Mis arwate, mida wõiksid need sisal-

dada? Alkohol, lahlemata alkohol. Aga ättele, Joachim, kas mitte see saladuslik noormees . . ."

"Olen kindel, sel noormehel polnud midagi ühist selle leidusega," tunnistas Joachim.

"Oli see auto, milles ja sõitsid, selle poisi oma?"

"Jah."

"Ja kuhu ja wiitsid ta?"

Joachim lehtitas õlgu. "Ei tea, Mac, mis täna see oli. Muide, lubasin poisle, et waitin sündmuse üle."

Mac Lee raputas närviselt peaga. "Weel kord, hoiatan sind! Siin pole Saksamaa, inimesed on hädaohtlikud — ja politseinikud pole ka wana Heidelbergi õdawahid, kes oma praewardaga meile järele jooksid, kui tuleb laternaist ära kustutafime! Siin pole Wana-Heidelberg, poiss, ole ettewaatlik!"

Nad astusid uutawasse autosse. Evelynet tahtis wastuwaiblematult koju minna. Kurwalt ja waitfelfelt istus ta, uuri-des tähelepanelikult Joachimi nägu. Aga see jäi endiselt röömsaks.

Mõne hetke järel peatus auto Evelynet onu korteri ukse ees. Ernalt silus ta kättega Joachim Hageni paksu juukseid.

"Kuni oled Mac Lee felftis, ei tunne ma ju pärast muret. Opi tumbma New-Yorgi õdelu, aga ole ettewaatlik! Armastan sind — mida peatsin peale hakkama, kui sinuga midagi juhtuks."

Weel kord kuum suudlus ja tütarlaps kadus majja.

Joachim waatas talle järele, kuni sõbra hülle äratas ta mõtteist.

Nad sõitsid Mac Lee töökohta. Laikumisel otjustasid nad hiljem weel wähele purjutama minna, kuid sellest ei tulnud midagi wälja. Alkoholit leitb on Ameerikas sensatsiooni- ja kõit, mis sellega ühenduses, on äärmiselt salapärase. Mac Lee pidi wahetpidamata kirjutama, kirjutama ja telefoneerima. Kui Joachim kuulis, et sõbral tõepoolest aega napilt, läks ka tema wõõrastemajja tagasi.

Mööbusid päewad. Joachim treeneris hoolega poksi. Iga-päew kohtas ta Evelynet. Mida sagedamini nad kohtusid, seda sügawamaks muutus armastus nende wahel. Nad kaalusid kõiki wõimalust oma peatselks abieluks. Üks oli kindel, et Joachim Hagen pidi weel kord enne Euroopasse tagasi minema. Kui hästi talle ka Ameerika ei meeldinud, ei snutnud ta siiski jäädawalt lahkuda omast kodumaast.

Joachim oli selle waitfelfe õise seikluse juba unustanud. Ühel päewal kõlistab talle Lil Stevens ja küsis miks ta ei tulnud. Siis alles meelustus Joachimile to õine seiklus ja ta wastas, et tuleb täna peale lõunat.

Siegi tundis ta küll südametunnistuse piina. Ta pol-
nud tol korral jäänud oma sõpra tolle võõra jälgedele,
ta Evelynale oli ta walestanud ja kõnelenud kellegist noorest
mehest. Peab ta nüüd rääkima tõtti? Aga ta oli Lil Ste-
vensile lubanud waitida ja tal oli kombeks pidada sõna.

6.

Oli süge, wihmane päew. Lugupeetud hõrsimaakler
Leslie Parker telefoneeris ühte oma filiaali, mis asus
125. avenüül.

„Wajan tublit ja usaldusväärset naisametnikku väga
tähtsa ülesande jaoks.“

Talle wastati:

„Mul on üks ametnik, miss Evelyn Lane, keda võib
täiestiult usaldada. Pean ta kohe saatma lest-büroosse?“

„Jah, helge miss Lanele, et ta kohe sõidaks minu juure.“

Kui Evelynel teatawaks sai, et tal tuleb minna pere-
mehe juure, polnud ta ehmatud wälke. Kas tunneb ta mu
ära? Aga selles polnud ju midagi ebaharilikku, et müüsi-
ära oma ehte, arutas ta endamisi, mrs Parker maksis mulle
nõutud hinna ja mul pole põhjust sellepärast häbeneneda.

Pool tundi hiljem ta astuski Parkeri büroosse.

Ta nägi kuidas wastasuffest wäljusid mitu meest, kel-
lel polnud wähematti sarnadust ärimeestega. Nähes oma
naisametnikku süscastuwat, silmitses Leslie Parker teba
hette järjest kaswawa imestusega.

„Olen Evelyn Lane“, ütles tütarlaps wiimaks.

„Oh! Minu filiaali-juhataja soovitas teid mulle.“

„Kas ammu olete minu teenistuses?“

„Täpsalt kaks aastat, mr. Parker!“

Parkeri waade tegi Evelyn segaseks. Ta ei aimanud,
et Leslie Parker nende kohtumisest saadil Sidby Aroni
juures polnud suutnud teba unustada.

Mitmel korral oli ta tahtnud minna Sidby Aroni
juure ja küsida, kes oli see harnkordselt ilus daam, kuid oli
suutnud end wiimisel hetkel weel tagasi hoida.

Kuna Evelyn arwas, et Parker tahab oma läbitun-
guga proovida tema kui ametniku wäärtust, waa-
tas Leslie Parker teba täiesti teistsuguste tunnetega. Ta
tõnits püsti ja astus üsna Evelynle lähedale.

„Koh, kohtasite oma peigmeest? Te ju sõitsite tol kor-
ral talle wastu.“

„Jah,“ wastas Evelynle sarakilmil. „Ta on juba mit-
mendat päewa New-Yorgis.“

Leslie Barker milistas waewalt kuuldawalt läbi ham-
maste.

„Mäl on teie jaoks ülesanne, miss Lane. Palun sõitke
kohe wiieendale avenüüle meie kumbe Bil Stevensi juure.
Siin on tema täpne aadress.“

Ta andis Evelynile wälkese sebelitese ja kõneles edasi:
„Suurem osa Bil Stevensi warandusest on paigutatud meie
ettewöttesse. Selge talle suusõnaliselt, et ettewõtet ähwar-
dab hädaoht, ja et ta wiivitamatast astuks samme seisu-
korra parandamiseks. Kas mõistate?“

„Jah“, wastas Evelyn ja tahtis lahkuda, kuid mr.
Barker tegi käega liigutuse, et tahab edasi rääkida.

„Kui lahju, miss Lane, et peate weetma oma noore
elu lihtsa bürooametnikuna!“

„Adestage, mr. Barker. Ütlestin juba teile, et olen
sihlatud ja abiellun oma peigmehega. On ju weel palju
samasuguseid noori tütarlapsi kes peawad samuti töötama.“

„Aga ütski neist noortest tütarlastest pole nii ilusad
kui teie.“

„Selle üle ei wõi otustada mina, mr. Barker, aga
kui lubate, lähen nüüd!“

„Palun üks heff, preili. Teie meelbisite mulle juba
esimesel filmapilgul, kui nägin teid Kiddy Aaroni juures.
Olen sellest saadik alati mõelnud teile. Olen äärmiselt
rõõmus, et teenite minu ettewõttes, ja wõin teid sel teel
jälle näha! Olete nõus walmistama mulle seba meeleshead
ja einetama minuga seltsis täna õhtul?“

„Ma ei mõista, mr. Barker, mis annab teile põhjust
minuga sel wiisil kõnelemiseks?“

„See on Inguipidamine teie wastu, armastus esimesest
filmapiigust, kui soovite nii nimetada.“

„Mr. Barker, lõpetan nüüd kõneluse teiega ja tuletan
ühtlasi meelde, et waataksite mulle kui oma teenijale, kes
on küll kohustatud teenima teid, kuid pole kohustatud was-
tutwõtma teie kaastundmusi. Wastasel korral olen sunnitud
lahkuma teie teenistusest.“

Barker wälkis mõne heffe, noogutas siis lühidalt peaga.
Evelyn ruttas wälja.

Barker waatas talle järele, kuni pois sules ukse ta
järelt, astus siis toa tagaseinas asuwa ukse juure ja hüü-
bis pool sohinal: „Al Swift!“

Järgmisel heffel awanes üks ja sisse astus pikakaswu-
line mees, kelle pruun nägu ja kõnnak lasid oletada, et ta
on merimees.

„Kapten“, ütles Leslie Barker, „Kuula! Saatstin Bil

Stevenfil teate, et ta müüls kõik me piirituse tagavara. Politsei on minu uuest laadungist, mis tuli Euroopast, haisu ninna saanud. Siiski õnnestus meie mootorpaabil piiritus maale tuua. Mannapolitsei on nüüd äärmiselt tähelepanelik. Ta poleks tulnud kunagi sellele mõttele, poleks meie konkurent mõni päew tagasi tunginud Dil Stevenfile kallale, kes kolm veoauto täit piiritust tahtis Tantsupaleest Morrifese transporteerida!"

"Ja teie arvate, et meid varitses hädaoht?"

"Kindlasti! Sa tead, et mul on head sidemed. Kuulsin ühest usaldusmehelt, politsei olewat meie telegrafisti raadiotelegrammi kinni püüdnud. Ma ei imesta põrmugi, kui ta meie piirituselaagri warsti hoiu alla wõtab!"

"Tont wõtaks, milline laotus," kirus kapten Swift.

"Afi polegi nii hull. Minu laotus pole just wäga suur, sest üks suurem Euroopa kontsern finantseeris kogu saadetise. Nüüd oleme kindlustatud. Kui sa aga tahad endale wäheke raha teenida . . ."

"Hüwa!"

"Sa sõidab homme minu jahiga, „Kuldse Wärawaga“ Bermuda saarele. Organiseerisin uue salakaubaweo Kaanada piirides. Sa saad ühes kirja, milles leiab määruseid endale."

"Tehtud, mr. Parker!"

"Peaasi on aga, kapten, ükski inimene New-Yorgis ei tohi teada, et hõrsemaakler Leslie Parker on edukam salapiirituse wadaja. Parimad detektiivid jälgivad mind. Minult minu inimeste äärmine ettevaatus ja suupidamine kindlustawad meie edaspidise julgeoleku."

"Kapten Swifti wõite usaldada, seda peaksite juba teadma, mr. Parker."

"Hüwa. Ütle nüüd wana merikaru: Oled sa olnud kunagi armunud?"

"Üle mõlemi kõrwade ja weel mõni meeter peale selle, mr. Parker."

"Paganapihta, oli see aga armastus siis? Wõid sa endale ettekujutada, et sinu shef on samasugune eesel, nagu sinagi?"

"Jah, shef, see on asi, mille wastu ei aita mõistus midagi. Kui olete armunud, siis abielluge selle tütarlapsaga, ehk tehke ruttu reis põhjanahale."

"Ma ei taha teha ei seda ega teist, kapten. Tahan aga saada seda tütarlast, kuid teel seisab keegi mees, kelle nimi on Joachim Hagen."

"Ja mida peab's tegema, mr. Parker?"

„See Joachim Hagen lab Commodore-wõbrastemajas. Kuibas ja ta enda juure meelitab, kapten, see on minu asi. Tahan, et homme, kui sõidab Bermuda saarele, ta oleks „Kuldse Wärawa“ pardal. Bermudas lae ta maale — igal juhul hoopis selle eest, et ta järgmise neljateistkümnepäewa jooksul ei saa segada mu plaane!“

„Tubli! Aga kasu . . . ?“

„Wiistuhat dollarit, kapten!“

„Pange wiistuhat juure, mr. Parker, siis pistawad haid poisi kinni!“

„Mitte nii ruttu, ega nii jõhkralt, kapten! Annan wiistuhat dollarit, mitte senti rohkem. Ja Bermudas laeet poisi maale.“

Rahulolewa muigega lahkus kapten Swift.

7.

Samal ajal, mil kaubeldi börsimaakleri Leslie Parkeri leffbüroos, istus Joachim Hagen Dil Stevensi lukkuskorteris wiindal aweniikul. Kõik oli siin pimestawalt uhke: igast esemest hooivas wastu määratu rikkus. Dil Stevens wõttis wastu oma päästjat haruldase südamlikkusega. Ta kandis heledawärwilist ennesõuna kleiti. Ta liigutused, ta hääle pehme kõla, ta käed, ta silmade wõlum läige, ta naha kuldnene toon — kõik see tegi Joachimini segaseks. Algul otsustas ta õige pea lahkuda, nüüd aga istus ta suurel, pehmel tugitoolil ja kuulas põnewusega Dili jutustust, rüübatas sekti sagedamini, kui see tal tawaliselt kombeks.

„Jah, mr. Hagen, olen indiaanlanna, puhastwerd indiaanlanna. Mu isa oli Laulew Madu, üks omaaja suuri-maid kangelasi. Kuni kümnenenda eluaastani elasin indiaanlaste laagris. Mu isa oli suguharu wiimane wõsu. Sieti küll mu wend, kuid see suri warakult. Tolleaegne walitsuskomisjar muutis seadusi oma äranägemise järele. Ta wõttis wägiwõlselt indiaanlastelt nende maa-alal peitunud warandused. Uhe sõnaga, ta röõwis meid paljaks.“

Wiimaks korrasdas mu wend mässu, kuid lõputulemuseks oli, et ta lasti maha. Mu isa suri suure mure tõttu. Wiimased indiaanlased, kes weel elu jäid, pilluti laiali iga ilmakaare poole. Mina aga töötasin komisjarile kättemaksa. Olen pidanud sõna!“

Joachim Hagen ei mõistnud ta wiimaseid sõnu üldse. Ta ei teadnud midagi sellest, et to salapärane naine oli Crawfordide perekonna peaaegu häwitunud. Romantika, mis ümbritses ta jutustust, oli nii paras ta tundelisele hingele.

Oli see alkoholi, või tolle naise jookvastaw wõlu — Joachim haaras ta läe. Ta ei tunnudki, kui naise waba käsi langes ümber ta õlgade.

See oli küll ännetu juhus, et Evelyn Lane, kes seletas segawerelasele oma tuleku põhjuse, teatamatalt sisse lasti. Ja nii see juhtus, et Evelyn astus tuppa ilma wähemagi aimueta, et leiab tolle naise oma peigmehe süleluskis. Ta on nii ehmunud, et ei suuda lausuda ainustki sõna. Ta filmilmaade pill on kui naelutatud sellele pilbile. Ta ei usu, et see on tõelikkus, arwab end und nägewat.

Ent see pole unenägu. See on kohutaw tõelikkus. Tassane wärin läbibtas ta keha ja huultest kostis tassane karjatus. Müüb alles pööris Joachim pea ja tundis ära oma pruudi. Ta ise on nii ällatunud, et wahib Evelynele otta juuril filmil. Kulub enne paar head filmapillu, kui ta suudab end koguda. Ta ruttas Evelyn juure, et sellele midagi kõnelda, kuid wiimane ei pea teda enam ainsagi pilgu wääriliseks. Alles annud miss Stevensile teate ära, ta jooksis listi, et võimalikult kiiremini lahkuda sellest majast.

Müüb ta teadis, et oli petetud. Petetud mehe poolt, sellele poleks ta suutnud waletada kõige pisematti asja.

Pooltsuletud filmil waatab Lil Stevens uksest seiswat Joachim Hagenit, kes meeleheitel ei tea mida teha.

„Kas tundsite seda daami?“

„Jah, miss Stevens. See on minu pruut!“

„Oh! Mul on äärmiselt kahju, mr. Hagen, kui satute nõud wale kahtluse alla! Seletan ise tollele daamile kõik! Tulete minu poole lõunale? Arge öelge ei? Mul on teha waid mõned korraldused telefoni teel, siis olen jälle teie kahtluses!“

Ta huulte ümber mängles endiselt wõrgutaw naeratus. Joachim Hagen logeles wastuseks — ta pidawat kohe kõnelda Evelynega — aga ta ei saanud kohe toast lahkuda, sest samal hetkel astus tuppa snur tugew mees, keda Lil eistles kapten Swiftina.

Lil Stevens on kapteni tulekust nii ällatunud, et ei suuda enam Joachimi lahkumisele wastu waielda. Imelikul pilgul wahtis ta kaptenile otta.

„Sa ei rõõmustagi!“ hüüdis wihaselt kapten Swift, haarates lauast sektipudeli.

„On ju endast mõistetaw, et rõõmustan sind nähes.“

„Wõimalik! Kuid siiski näib mulle, sa tahad seda saltsalat seada minu asemele! Koh, mis sa ütled selle kohta?“

Lil Stevens ei vastanud, astus aina juure, lükkas eedriided kõrvale ja vaatas välja.

All tänawal seisis üks ta spioonidest. Lil andis sõrmedega märku: see tähendas, et kõik piirituse tagawara lohe ära saata!

Kapten aga mõistis ta vaikimisi teisti. Nutuliste samudega astus ta Lili seljataha.

„Ühte ütlen sulle, pea seda alati meeles: kui sa peaksid selle sakslase vastu veel tundma huvi — waiki! Mul on head filmid! Sa peaksid ju tundma mind, ja kõik, kes tunnevad mind, ei taha meeseldi sattuda minuga wastollu.“

Wälkkiirelt pööris Lil end ümber. Ta otsimil puudutas kapteni lõuga, nii lähedal seisis ta ahwardaw nagu mehele. Et ta küll märksa wäiksem oli, taganes siiski mees ta eest. Ta filmid olid ebaharilikult suured, ja walged hambad wälksusid kurrakuulutamast kui ta rääkis.

„Al! Näib, sa ahwardad mind! Kas oleme teinud kokkuleppe wõi mitte!“

„Oleme.“

„Aga mitte, et saan kunagi sinu naiseks. Häda wiis meid kokku, mõistab! Tead seda sama hästi kui mina, Al! Sa seda tead sa ka, et iialgi pole mulle ükski teine mees nii kasulik kui sina!“

„Kasulik! Hüwa. Kasulik.“

„Jah. Sa oled mulle ja Leslie Parkerile kasulik. Ma ei tea, mis siis oleks, kui poleks sind minu kõrwal. Sa sul pole midagi kahetseda! Olen sinust tööpoolest midagi teinud. Sa sa pead tõusma weelgi. Aga ühte pane tähele, kapten Swift: kui sa veel kord teed mulle etteheiteid ühe mehe pärast, nagu praegu, kirjutas mulle eeskirju, siis, ole ettevaatlik, kapten Swift! Kahjatsed kindlasti, kui teed minust enda waenlase!“

Swift naeris. See oli häbelik nõutu naer, kuid siiski peegelbus sellest, et Lili sõnad olid õiged.

„Waenlane! Seda ei suuda sa olla iialgi! Kunagi ju ikka armastasime teineteist. Et ma seda päewapealt unustada ei suuda, ei wõi sa mulle sellepärast etteheiteid teha.“

Lil puhles heledalt naerma. Al muutus järjest kurwemaks. „Al, oled halb näitleja.“

„Lil, oled naine, kuid sul on kiwi südamel asemel!“

„Mud? Hüwa, usu seda! Aga ära räägi kunagi enam, mil teel õppisin tundma sind!“

Lil tasandas hääle peaaegu sofnaks. Ta vaatas kaptenile otse filmi nagu wastane, kes püüab ärritada oma waenlast, et sel teel teda kergemini häwitada.

„Kuidas õppisin sind tundma, Swift, jah? Tol korral polnud ma veel ~~indiaani~~. Olin waeue tüdruk, lühikest aega New-Yorgis, waeue indiaani tüdruk, kes oli täiesti üksi ja kaitseta selles hiigla mesipuus. Mäletan weel selgesti oma esiwanemate, Luulwa ja Pealiku Tecumshi aegseid laule ajast, mil esimene wälge mees John Kinzie, kes kauples nahkadega, tuli meie maale. Sellest ajast on möödunud jada aastat, lühike aeg, eks? Ja minul, Luulwa Mao tütreks, oli walgete poolt häwitatud indiaanlaste lihtne hing ja wiha. Minu silme ees seisab weel praegugi nõupidamise tekk, kus walged äraandjad istusid koos minu esiwanematega ja nendest wäljameelitajad, mida nad wägitwallaga wõtta ei saanud. New-Yorki tultes lootsin eest leida linnakese wäikeste puumajadega, kuid leidsin linna mülgaste, müüride, maaaluste teede ja majadega, mis ulatasid pilwedeni. Seisin üksi, täiesti üksi kihawas liikumises, üksi oma walgu ja wiha. Mu wend langes wõitluses politseiga, samuti ka isa, preeria oli läinud hulluks. Minu südames — tol korral polnud weel mul südame asemel kiwi, M — mu südames kees wiha. Siis kohtasin sind parajasti sel hetkel, kui hüppasid aknast wälja. Mäletad, M?”

„Muidugi mäletan,“ urises M. Talle polnud see meeletuletus põrmugi meeltnööda.

„Politsei oli su kannul. Sa jooksid, nii welda, mu kätte waele sel põl. Mita mind, hüüdsid ja hirmunult, peida mind ära!

See oli mu indiaani weri, mille mõjul talitasin nii,“ jatkas Lil Stevens. „Teadsin lähema silla all salajase urka, kuhu peitsin su. Kuulsime jälgijaid lähenemas. Üks neist kinnitas alarmikasti tänawanurga külge. Samal hetkel kihutasid politseiantod üle silla. Rogu linna politsei oli jalul. Elektrikellad helisesid. Signaalituled löid põlema, mis tähendas: ettewaatus! Murbwaras põgeneb!”

„Ja sina, Lil?”

Selle kummalise naise ümber oli nii salapärane õhukond, et isegi kapten Swift, endine wang nr. 1202 Sing-Singist, ei julenud talle welda tött. Ta polnud weel kedagi kartnud omas elus. Aga seda naist, kes teda walitses nagu koera, seda kartis ta. Lil Stevens jatkas.

„Sa oled sama Swift, kes itaalkase John Expositale nädal tagasi kunli kerre kihutas, sest et üks poliitiline klubi talle selle eest maksis!”

Kapten seisis liikumatult keset tuba.

„Mii! Ka seda sa juba tead?”

„Jah. Ja mis minusse puutub, Al, olen waba! Wõin oma wababust kasutada, kuidas tahan!”

Samal hetkel astus sisse segawerelajest teener.

„Nägemiseni, kaptten,” ütles Lil. „Kui olete paremas meeleolus, siis määrake kohwi hinna kindlaks!”

Nagu tugev gorilla, wäljus kaptten toast.

8.

Joachim sõitis Lil Stevensi juurest kohe wõdrastemajja, kus ootasid teda ajakirjanikud. Ta telefoneeris Evelynele büroosse, kuid asjata. Teda polnud seal. Ka lubus polnud ta. Joachim läks tagasi wõdrastemajja, kus Mac Lee teda ootas. Sellele jutustas ta puhtsüdamliselt ära oma seikluse. Ta ei teadwat isegi, millist huwi ta tundis selle naise vastu. Armastus polnud see kindlasti mitte. Ta armastas ju ainult Evelyne't, ja ometi tundis, et on süüdlane ta ees.

Evelyne oli parim tütarlaps maailmas, aga uhke. Kindlasti mõtles ta, et Joachim teda petab. Kuid see polnud pettus. Tõeliselt oli see waid enda lohkise jätmine. Mac Lee rahustas teda kuidas suutis. Lubas Evelynele ise seletada kõik.

„Kuid ühte ma ei mõista siiski, Joachim. Miks ei kõnelenud sa oma pruudile sellest daamist? Ja kuidas sa üldse tutvusid temaga?”

Joachim waiakis. Siin oligi ta saatuslik punkt, millest ta ei tohtinud ega tahtnud kõnelda. Mac Lee pigistab ühe silma kinni kui ta ütles:

„Joachim, sa oled alles „roheline“, nagu siin maal öelda armastatakse, ja pealegi, weel sakslane. Ära lasse end ninapibi webada. Mõistab?”

„Saan aru, kuid anna mulle aega. Võib olla tuleb aeg, millal wõin kõnelda.”

Sõnul, kui Joachim Hagen istus üksinda wõdrastemaja saalis, mis sarnanes rohkem troopilisele põlis metsale, kus kaswasid kummalised taimed, toodi talle kiri.

„Olen „Kuldse Wärawa“ pardal. Kawatsen Ameerikast lahkuda. Kui mind weel kord näha tahad, tule kohe sadamasse.

Evelyne.”

Joachim oli nii erutatud, et ta ei näinud selles teates midagi iseäralikku. Tal oli waid üks mõte: Evelyne põgenes. Ta tahab jätta mind maha. Wõimalik, nad ei näe teineteist enam kunagi.

Pillugi wiikwatmata haaras mantli ja kbara, ja tor-
mas wälja.

Kui ta sabanasse jõudis, oli juba pime. Ta wõttis
mootorpaadi ja sõitis „Kuldse Wärawa“ juure.

Teile jõudes tuli talle wastu laewa esimene ohwitser.
„Ostite wiist miss Lanet. Kannatage ainult üks hetk.
Mulle tehti ülesandeks saata teid suitsetamisruumi.“

Mitte küllalt usaldusväärse wälimusega ohwitser saa-
tis Joachimi wäikesesse kabiini laewa alruumis.

„Kui kummaline,“ mõtles Hagen. „Mis on Evelyne
sin tegemist. See pole ja üdse reisirjate laew!“

Semas tähtsast lahtlus. Ohwitser oli kabiinist juba
lahkunud. Joachim ruttas ukse juure, et minna wälja ja
nõuda seletust. Aga üks oli laskus.

Näid ta alles taipas, et oli lõksus. Kõegi tundis pöö-
rast huwi ta kadumise wastu. Ja et meelitada teda lõksu,
selleks kasutati Evelyne nime.

Ta lasi pilgu taas ringi käia. Ühes nurgas köiepuntra
kõrwal nägi ta mitu tühja pudelit. Kõhe tähtsast tal hea
mõte. Ta kirjutas kirja, pani selle ühte pudelisse, wajutas
korgi kõwasti peale ja peitis pudeli siis põne tasku.

Järgmisel hetkel juba kistigi üks lahti ja laks madrust
astusid sisse.

„Tule wälja, pois, kapten tahab ju'ga rääkida.“

„Ainult külmawerd ja rahu, siis wõib loota pääsmi-
sele,“ mõtles Joachim. Sõnagi wastamata järgnes ta mad-
rustele, walmis wastuwõtma igasugasi illatusti.

„Aärmisel juhul pole mingit mõtet,“ seletas üks mad-
rustest. „Äärmisel juhul wõib see makssta ju elu.“

Joachim noogutas tummalt peaga. Järgmisel hetkel
andis ta madrustele laks tugewat rusikahoopi. Ühte tabas
hoop näkku, teist löua alla. Kirudes tükisid poisid kõrwale.
Seba momenti kasutas Joachim, hüppas reelingu ääre ja
wisatas pudeli merre, et sel teel wiia sõbrad ta jälgile.
Pääsmise lootus sel teel näis olema küll äärmiselt halb.
Kuid olen teinud kõik, mis wõisin, rahustas ta end. Wähe-
peal olid madrusted toimunud. Nad sahisid tal kraest kinni
ja lükkasid kapteni kabiini.

„Siin see pois on. Meile näis, nagu oleks ta midagi
merre wisanud.“

Joachim tundis kapteni ära.

„Kapten! Te ju näete, kellega teil on tegemist! Näh-
tawasti on tehtud teile ülesandeks mind wangistada.“

„Ma ei tunne teid,“ wastas Swift filmagi pilguta-
mata. „Mida ostite sellelt laewalt? Ma pole ju lutsunud

teid! Ka pole teil piletit. Samuti pole teil ka raha sõidu jaoks. Kõige õigem, te peate tööga tasuma ära reisiraha!"

Nähes wastase laurawat pillu, Joachim wastas täiesti rahulikult: „Süüa, kapten Swift, andke mulle tööd!"

„Tubli! Kütjaid on alati waja."

Joachim teadis, et tal tuli alistuda, sest siin polnud jõuga midagi teha. Ta ükskõiksus wihastas kaptenit hirmfasti. Närwiliselt tõndis see toas edasi-tagasi.

„Ärge arwake, et see on nii kerge! Kütternummis töötamine on hoopis midagi teistsugune, kui naistel päib segi ajamine."

„Loodan, sellega on meie jutujamine läbi, kapten Swift. Pole enam mingit põhjust selle jatkamiseks."

„Nii? Kas tõepoolest pole põhjust? So waata, nüüd tal pole enam põhjust sellest rääkida!" Swift karjus wihaselt. „Ennem teha lollust ja siis mängida gentlemani!" Paari sammuga ta oli Joachimi juures ja haaras selle kraest kinni. Oli selgesti näha, et ta otsis tüli.

„Minge eemale, kapten!" Joachim ütles weel täiesti rahulikult.

„Naeruwäärt, noormees, „Kuldse Wärawa" peal käsen ainult mina — ja mina —"

Nüüd oli sakslase kannatusel lõpp. Ta andis kaptenile tugewa hoobi lõua alla. See tuikus ja kukkus tugewa mürtfuga wastu raudseina.

Ent hoop polnud nii tugew, et ta oleks kaotanud meele-märguse. Ta andis signaali.

Seit hiljem kostis laewalael tugew jalgade müdin ja kabiini uks kisti lahti.

„Mässaja!" möirgas kapten. „Ta tuli mulle kallale."

Nagu wihased hundid tormasid madrused Joachimi kallale, kuid wiimane ei annud nii kergesti alla, waid jagas hoobe igasse külge. Ta oli eeskujulik poksija. Ta wõtted oleksid rõõmustanud igat sportlast. Siin aga oli kaalul wabadus wõi koguni elu. Madrused kukkusid nagu kotid üksteise järele. Wahepeal oli kapten toibunud. Ta ajas end sirgu ja asus madrustele appi. Kuid wiimaks wälis ka Joachim ja ta langes kapteni osawast hoobist maha.

„Randu panna!" karjus kapten wõidurõõmsalt.

Kunnamaline, mõtles Joachim, et tal on lohe ranad käepärast. Olid need tal algul taskus?

Kirisedes langesid ranad ta kätte ümber

„Silmapill laske mind wabaks!"

„Mo ära parem sellele mõtlegi, poisu. Me paneme sind kinni laewa allruumi. Ja et sa enam lollusi ei teeks, paneme su jalge ümber samuti ilusad paelakesed.“

„Teil pole selleks vähematti digust! Mu konsul nõuab seletusi teie teguviisi kohta.“

Swisti hülstele ilmus pikkaw naeratus. „Pole tarwis sellega aega wiita. Mässajad anname järgmises sadamas politsei kätte ja asi ongi korras. Wiige ta ära!“

Madrustel tuli Joachimi tirida wägivaldselt kapteni kabiinist wälja. Enesega rahul olles läks kapten Swift üles komandosillale.

Weerandtundi hiljem tuli kapteni juure üks laewamees-test, kes kandis hõbedast kõrwarõngaid ja kelle otsmikku katis suur arm.

„Mees lamab käsit ja jalust kinniseotuna laburumis, ega saa end üldse liigutada. On's nii õige?“

Wastust ootamata astus madrus kapteni kõrwale. Nende wahel näis walitsewat sarnane sõbralikkus, mis pole lombeks ühelgi teisel laewal.

„Kas tõepoolest,“ küsis ta, „annate poissi politsei kätte?“

„Ei mõtlegi,“ naeris Swift. „Me laseme ta saarel maale ilma paberiteta!“

„Ah nii!“ Madrus pööris pilgu pimeduses mustendawale weewäljale. Siiski näis Swistle tähtawat midagi meele ja ta ütles:

„Timm, wõtsin sind tol korral Tahitis pardale, kui politsei oli su kannul. Nad otsisid laewa läbi, kuid ei aimanudki, et sa lamasid köiepuntra alla keset laewalage.“

„Pole unustanud, kapten, ega unusta iialgi.“

„Ma ei küsinud tol korral,“ jatkas kapten, „miks nad sind ajasid taga. Tean aga, et su südametunnistusel on to Tahiti tütarlaps. Oli wälke kena daam, päris lahju temast!“

Madrus muutus näost surnukahwatuks. Ta filmad näisid ujuwat weres.

„Kapten, armastasin toda Tahiti tütarlast, siis tuli to neetud inglane...“

„Tean, ka inglane pole tulnud enam filmapiirile. Nad sind otsiwad praegugi weel, Timm!“

„Kapten —“

„Mitte sõnagi enam, Timm. Oled minu mees, ja nii tõesti, kui olen kapten Swift, ei anna ma sind üldse wälja. Mõistan, et armukadedusest —“

Siiski ta katkestas kõneluse ja wahtis ükssilmi merele. Timm filmitses teda uuritwa pilguga. „Kas ka armukadedusest, kapten?“

„Jah, Timm. To mees seal laburnumis —“

„Mõistan, kapten! Lendab üle parada, jah?“

Raua silmitses kapten madrust salapärase pilkubega.

„Meeskond märkaks seda, kui tooksime ta wälja omast longist. Et, Timm, see ei lähe. See peab olema juhus. Ta peab minema kütjaks, mõistad? Kõik muu jätan sinu hoolde.“

„Mõistan, kapten!“

9.

Joachim Hagen magab. Ansaõigust kostab ühetooniline, helisew mürin.

Aegamisi awas Joachim silmad. Ta leidis end poolpimedast ruumist, igasugu esemete keskelt.

Nüüd talle meelestus kõik.

Ta oli ühe laewa laburnumis.

Et laew sõitis, tundis Joachim selgesti tasasest hõljumisest. Ta tahtis ülestõusta, kuid märkas äkki, et känd olid kinni.

Viimaks ta ajas end süiski waewaga jalule, sest jalad olid wabad. Mida see tähendas? Miks oli ta siin — miks?

Joachimil walutas pea, ja unesti istus ta pimedada punkri pörandale. Rana istus ta nii, pill juhitud läikwaile läerandabele ta läerandmeil, otsides asjata seletust sellisele ebamugawale seisukorrale.

Järjest selgemalt kostis ta kõrwu masinate undamine ja wee ühetooniline sulin.

Äkki märkas ta, et ruumil oli ka aken. Ühe hüppega oli ta püsti ja surus pea wastu kollipakkrust aknaruutu, mille läbi paistis ebaselge pilt tundmatust maakohest. Wäljas pidi olema hele päikesepaiste.

Weel polnud nad jõudnud sadamast wälja.

Ümberringi paistis kollakashall weewäli. Kangel silmapiiril on näha järjest kaugenewa ranna piirjooni. Laewast möödub wäike purjel tuule känd lehwilwa tumepunase libuga. Joachim pörotas mis jaksas wastu paksu klaasi, karjubes sealjuures täiesti kõrist.

Ent asjata. Seda ei kuulnud.

Nagu wari kadus purjel. Ta oli nagu pilt mingist ebatõeliseft maailmast.

Laewa ninast kostis endiselt masinate ühetooniline mürin, ja tekil jooksid madrustes suris rasteis purklingis.

Muskate ja läerandabega tagus Joachim wälja longist, kuid ei mingit wastust. Lootusetult wajas ta unesti oma wangilongi pimedasse nurka.

Mida see võib viibi tähendama? Mis nad tahtsid te-
mast? Mis ta teinud oli? Millist huvi tunneb to kapten
Swift, tema, Joachim Hageni vastu?

Saabus õhtu. Alnast fissetungiv valgus muutus jär-
jest õhemaks pruunilaks looriks. Ükki avaness üks. Keegi
hüüdis eht ameerika merimehe ükskõiksusega: „Hallo! Glad
ifka weel?”

Ülke awaufest fissetungivas valguses nägi Joachim,
et see oli snur, tugew mees, peaeagu maani ulatawas wi-
makunes.

Ta jäi Joachimini ette seisma hartis jalu ja püüdis teha
föbralikku nägu.

„Kes te olete? Ja mida tahate minust?” Joachim pea-
aeagu mõrmas wihasi. „Niipea kui olen waba, teatan sar-
nasest rõõwafallaletungist oma konsulile. Jah, teen seda
kohe järgmises sadamas. Küll siis siputate ise nois rau-
dus.”

„No, poisin, seda juhust sulle ei tule,” mees wastas ti-
geba hirwitusega. „Ja nüüd, jõmpsilas, upita end jalule.
Uga lähin, kurat wõtaks, wõi ma teen sulle jalad alla. Sa
saab alles kiti, kui lased teda oodata. Wõi eht tahadki
tundma õppida hästi punnutud kõie otfa?”

Ei aidanud muud, Joachimil tuli täita käsku. Mees
lülitas ja tõukas teda, kus aga wähegi leidis juhuse. Ülle
laewalae minnes mõtles Joachim, ilus laew, aga inimesed
fessel on eht piraadid.

Mere kohal hõljus järjest kaswaw hämarus. Lainetus
oli tugewam kui waremalt.

„No astu, astu, siidi poisu!” Mees pillas ja hirwitas
Joachimini nii palju kui mõistis. Milllegi pärast oli ta pöö-
rafest wihae oma wangi peale.

Wardsti jõndsid nad tekilabiini trepini, mille kõrwal oli
jalongi üks.

„Siin on to poisin, kapten!”

Ülewalt, poolpimedast kajutist kostis lühike ja waki
käsklus, mille peale ütles pikas wihamakunes mees:

„Tule, lähme alla poja, su wõitlus tule ja sütega al-
gab.”

Al awas mees Joachimini käeravad.

„Ära mõtlegi lolluste peale, siidi Zuku. Sa ei tunne
weel kapten Swifti. Ta saab hakkama kõigega!” Ja fõb-
raliku tõnkega ta lülitas Joachimini kütternumi.

Nagu kuradid tõdtafid laks fõetolmuust määrdund küt-
jat, wisates labidatäis labidatäie järele ahnest neelawatesse
leelidesse. Nähes Joachimit, nad terwitafid teda laia pil-
kawa hirwitusega.

Wahpeal kuulutas Ameerika telegraaf ja raadio terve ilmale sensatsioonilist teadet:

„Põhja Joachim Hagen jäljetult kadunud!“

Kõik ajalehed kirjutasid sellest pikalt ja laialt. Politsei, ajakirjandus ja spordihingud alustasid palavikulist otsimist. Leidlikumad reporterid asusid omapead otsima Joachim Hageni jälgi.

Joachim Hagen aga jäi kadunuks.

Evelyne kahjates juba päew peale Joachimi kohtamist Lil Stevensi juures oma armukadedust. Ta oles pidanud talle loo seletamiseks aega andma.

Lugeses ajalehest oma armsama kadumist, ta jooksis kohe Mac Lee juure.

Mac Lee oli võtnud tarwitusele kõik abinõud sõbra leidmiseks. Aga ta temal polnud õnne.

Pidi Evelyne otsima abi miss Stevensilt?

Aga seda naist ta kartis. Milline saladus ümbristes küll Lil Stevensi? Ta oli surmatõojanna. Ja seda täie õigusega. Mehi, kes kunagi temaga kokku puutusid — ja ükski neist ei suutnud pääfeda ta saatanklikust wõlust — tabas kurb saatus. Georg Crawfordi pojad olid oma armastuse tolle naise wastu maksnud eluga. Georg Crawfordi tulewane wäimees lasti maha, tütar ise, kes elas Chicagos, hukkus laewaõnnetusel. Wärin läbistas Evelyne kui ta mõtles kõigile noile õnnetuile. Aga miks olid kõik õnnetuse osalised just Crawfordide perekonnast? Oli see juhus, wõi lasus tõepoolest needus ta onu perekonnal? Kuulub ehk tema ise ka selle needuse alla? Oli ehk to salapärane wõim näkid sirtanud kae ka tema, Crawfordi õetütre Evelyne peigmehe järele?

Kuid siis ta puhles naerma. Ah, millisele effitusele tahab mind wiia mu fantaasia! mõtles ta. Lil Stevens on waid osaw kolott ja pole ime kui mehed ta pärast hulluks lähewad. Aga tema ise! — kuidas aga, kui Joachim siiski armastab Lil Stevensi? Nende mõtete juures jõudis Evelyne kindlale otsusele. Ta sõitis kohe miss Stevensi juure.

Klus Lil Stevens tahtis just sõita „lennuplatsele“. „Tahtsin sõita Meksikosse. Kuid siiski kuulaksin meelelbi, mis tõi teid minu juure!“

Ta kuuldas nähtawa osawõtuga Evelyne jutustust.

„See on weel kõige hirmsam, et lahkusin temast sel hetkel, mil olin ta peale wihane. Olin lihtsalt armukade!“

„Teil polnud selleks mingit põhjust!“ wastas Lil kergelt naeratades.

Evelhne ei teadnud, uskuda seda wõi mitte.

„Wõite olla kindel, et see oli waid kummaline juhus ja muud midagi. Olen meeleldi nõus aitama teid.“

Evelhne tahtes weel siiski, kuid surus maha armukadeduse. Ta peab mõlkus waid üks mõte: leida Joachimi ja teda aidata isegi siis, kui ta naine on tšepoolest ta wõistleja.

„Jah, miss Stevens, olin armukade! Olin armukade teile! Teie andestafite ju mulle, eks? Olin tol päewal nii mõistmatu. Mõtlesin, et ei taha üldse enam näha Joachimi. Kuid juba samal õhtul taipasin, kui mõistmatult talitasin oma peigmehega. Miss Stevens, olete naine ja sellepärast loodan, et mõistate mind! Ma ei leia sõnu, millega wõiksin kirjeldada oma armastust Joachimi vastu. Pidasin oma peigmeest kõigest meestest parimaks. Äkki aga nägin teda samasugusena nagu kõik teised mehed: ilus naine naeratab talle vastu ja kohe on ta unustanud mu! Miss Stevens, te naerate, kuid loodan siiski, et mõistate mind.“

Nii kõneles Evelhne suures meeleheitel. Lil astus Evelhne juure ja suudles teda põsele. „Wõib olla, wõin aidata teid, wõib olla —“ ta ütles rohkem endale kui Evelhnele.

„Tänan teid,“ kogeles Evelhne, surudes pea Lili õlale. „Aidake mind, nii hästi kui wõite!“

Waevalt oli Evelhne läinud, kui muutusid Lili pehmed näojooned waljuks ja silmis lõi leegitsema salapäranic kurjakuulutaw tuli.

Ta läks läbi mitme ruumi wäiksesse tuppa ja wajutas mingisugusele nupule, mille peale awanes salauks tua tagumises seinas. See üks wiis kitsasse kääku, kust läks trepp üles pööningukambri. Lil läks trepist üles madalasse tuppa, kus istus raadiotelegrafist, kes ta sisseastumisel ruttu püsti tõusis.

Telegrafeerige meie salakirjas kapten Swiftile „Kuldsel Wärawal“, mis on teel Bermudasse. Selge, et ta wastaks kohe, kas ta midagi teab Joachim Hagenist. Lisage juure: Lil ootab!“

Agga kapten ei wastanud.

Mõni tund hiljem istus Lil lennukile, et sõita Hamiltoni, Bermuda saare pealinna. Seal õitseb loysakalt salapärluse wedu. Palju Euroopa laewu laadivad siin Embert. et mitte sattuda hädaohu. Ameerika piirikuslaewade kaptenid wõtawad siin laadungi üle ja wiivad New-Yorki.

Joachim on kütiaks „Kuldsel Wärawal“. See on harjumata inimesel wõrdlemisi raske töö. Kõigi nende päe-

wade kestel, mil oli ta wiibinud laewal, ei saanud ta teada midagi muud kui ainult seda, et laew sõidab Bermudašse.

Mis see aitas, et ta wahetpidamata protesteeris? Seda ei lastud üldse laewatekile, isegi siis mitte, kui laew seisis sadamas päewade laupa. Niipea kui „Kuldne Wäraw“ mõnda sadamasse sisse jõttis, panti Joachim luku taha. Kui aga laew jõudis nreesti lahtisele merele, widi Joachim afuma koha omale kohale kütteruumis.

Tal oli waid üks sõber sellel laewal, keegi madrus, nimega Tom Flay, heafüdamline noormees, kes tuli wahelt kütteruumi, sest et üks kütjaist ta wend oli. Sellest Tom Flay'lt püüdis Joachim teada saada, miks hoitakse teda siin wangis. Aga Tom Flay ei teadnud seda. Ta tundis pöörašt hirmu kapteni ees, nagu kõil, kes teenib „Kuldset Wärawal“. Ainult kord ütles Tom poolwargi: „Kuulsin, kui kapten ja esimene ohwitser kõnelesid sinust. Kapten nimetas ühe nime — wota, kuidas see'nd oli, kordasin seda mitu korda, et ma mitte ära ei unustaks: Lil — Lil Stevens — jah? Tunneb sa seda nime?“

„Tunnen. Kuidas aga see nimi minu wangistamisega ühenduses? Sab, on mulle samasugusele mõistatuses, nagu see laewgi.“

Nii sõitis Joachim kaasa, ilma et o'leks olnud mingisuguseid lootusi pögenemiseks. Ta näis kandwat oma saatust täiesti rahulikult.

Keegi ei märganud, kui masinaruumist kütteruumi wiiruks awanes ja sisse astus insener. See oli wäike kashuga paks mees lühikese täishabemega. Käed taškus, sammus ta aeglaselt kütjatest mööda. Ta tegi sõbraliku näo ja naeratas. „Noh te pörgupojad, põleb tuli häda!“

Joachim Hagen tõmbas parajasti ühe uffe lahti.

Insener seisatas, pigistas ühe filma kinni ja waatles nii uut kütjat.

„Näib nagu oleksite pidul? Annaksin teile nõu kõil woredus nurka Leita, nagu tegid teie ametwennadki. Siis lähebki töö kergemini.“

Ta kõneles pilkamisi, nagu kaaludes igat sõna. Et ta oli taanlane, wõis selgesti tunda ta ingliskeele häälamisest. Pikkawalt muiates wiiskas ta weel kord pilgu uuele kütjale ja läks siis tagasi masinaruumi.

Nuttu wiiskas Joachim riided maha, mis näisid talle selle töö juures liigsetena. Peagi oli ta rietatud jamuti nagu teisedki. Keegi hiina kütja näitas naeratades paarile

puukingile seina ääres. Kana mõllemata pistis Joachim jalga need ebanugavad jalandud. Nüüd ei erinenud ta enam millegi poolest higit nõretawatest meestest, kellega ta ühes töötas. Ta püüdis töötada sama wirgalt nagu teisedki, sest ta ei sohtunud sattuda nendega waenujalale, mis oleks teinud ta elu tõeliselt pörguks sellel laeval.

Jufener tuli nüüd jagedamini kütteruumi. Kõed tasus, seisis ta ja waatles manomeerti osutit, mis teatud piirkonnas nagu mängledes sija sinna hüppas. Ta tegi sõbraliku näo, ei rääkinud aga ainustki sõna. On juba õu, kui tuleb kütjate wahetus. Joachim pesti end nagu teisedki, wistas pintfaku õlgadele ja läks ühes teistega kütjate ühisesse eluruumi.

Õu oli haruldajest waitue, mida segas waib masinate ühetooniline müdamine.

Siinslane läks kõige eos. Temale järgnes laiadlaine metsiku wõlimumsuga mees, kes andis Joachimile sõbraliku tõnke ribide wahel: „On's ilma pulmakuuneta müdusam, mis?“

Nende ühiskabiinis oli nõrk walgus. Siseseastudes ronis Joachim koha oma uarile.

Õiki kerkis pimedusest ta filme ette noore tütarlapse pea, kelle huulte ümber mängles magus naeratus. Ta süütnis siniseis filmis oli rõõmus sära.

„Evelyne!“ Ingeles Joachim peaaegu poolwaljult.

Meri on file ja waitue, waib siin-seal kerkib ükstei laine, harjal walge wahumuir.

Tüürimees ei pöranud hetkelgi pillu sija-sinna kels-lemalt kompassinõelalt. Wahikorral olew teine õhwitser toetus kõsiuudele ja trummelbas sõrmedega hajumõl mõtteid teleskoohi kätte. Ta ümmargust, tedretõpelist nägu ümbritses pärjana punane lõuakabe.

Õiki kuulis ta seljataga samme. Tagasi waadates ta peaaegu ehmatas, kui nägi kapten Swifti.

„Kurid sild-wast-õid-õhki,“ teatas ta ruttu.

Swift urises nagu wihane metsloom, näidates pöidlaga üle õla. „Mida teeb too mees seal all, Parker?“

„Gausen ütles, ta olewat päris korrakil. Nähtawasti ei mõtlegi mees wastu tõrkuda. Ta teab kindlasti, mis t'aga siis juhtub.“

Ka edasi rühkis laew wahutawate lainte turjal kuul jõudis ühele wäiksele saarele. Siin seisis „Kuldne Wäraw“ mitu päewa, aga Joachim ei lastud üldse laewalaada.

Oma peigmehe kadumisega oli Evelyne Leslie Parkeri häbematusse täiesti unustanud. Talle ei tulnud Leslie Parker üldse enam meele, kuni ühel päeval ta onu haruldaselt heas meeleolus koju tuli.

„Evelyne, sobitaksin hea tutvuse! Maakler Parker, sinu peremees, kõneles minuga börsil, kus spekuleerin oma paari viimase dollariiga. Ta rääkis mulle ühest kullawäljast Kanadas, millest teavad waid mõned inimesed. Ta laenas mulle isegi raha, et ostaksin selle, mida ta tein. Muuseas küsis ta ka minu järele. Leppisime kokku nii, et lohtume te-maga lähemal päewil ooperis.“

Evelyne ei tahtnud kuuldagi sellest lohtamisest, nüüd, kus ta peigmees on teadmata kadunud, kuid onu ei annud järele.

„Parker on tore inimene! Mul pole enam midagi siin maapeal. Isegi poegi pole enam. Tahan wähemalt kord weel näha kulda! Muuseas ta andis mõista, ta aimawat Joachim Hageni peiduurgast.“

Evelyne olk seda kuuldes äärmiselt üllatunud. Parker ja Joachim? — Kuidas wõis Parker seda teada?

Talle meelestus jällegi juhtumine Parkeri büroos. Oli ehk ta peremehe käsi mängus Joachimi kadumises?

Aga see oli wõimata! Parker oli lihtsalt kaswatamatu inimene ja muud midagi. Aga kuidas wõis ta teada Joachimi peidukohta? Igal juhusel ta otsustas nüüd minna lohtamisele.

Järgnawail päewil seisis Georg Crawfordil meeles waid kulb. Ta isegi unustas kurwastuse ja leina oma poegade pärast. Kulda oli ta armastanud kogu oma eluaja rohkem kui midagi muud siin maailmas.

Leade kullawäljast, millesse oli ta pannud kogu oma wäikese waranduse, lewines laiali kuulutulena üle terve Ameerika. Igas linnas, igas külas teati sellest.

Sajadtuhanded, miljonid ameeriklasi panid oma raha ettewõttesse.

Georg Crawford wõttis ajalehe lauast.

„Kakssada kakskümme tuhat dollarit omame weel täna, lapsed!“

„Kuidugi ühes laenatud rahaga, armas onu!“

„Homme kuulub ka see mulle!“

„Oled kindel, et paberid tõusewad weelgi?“

„Kindlasti!“

Järgest kaswawa imestusega silmitses Evelyne, kuidas kullapalawik oli wallutanud ta onu. Ta oli nüüd unust-

tanud kõik. Teda ei kurvastanud enam oma poegade surm. Ka kurvameelsus, mis valdas teda ta abikaasa surmait saadik, oli kadunud. Ta ajus näisid keerlewat waid arwud. Igapäew läis ta Parkeri büroos.

„Mr. Parker, ütles ta ühel päewal, „minn õetütar on rõõmus, et saab teiega isiklikult tuttawaks.“

Parker nagn ei uskunud seda. Kui ta nägi aga wana-mehe rahaahneid luurawaid pilke ja naeratust suu ümber, mis oli raha eest walmis lubama kõik, naeratas ta endamisi.

„Süwa, mr. Crawford, mulle on see suureks auks, kui tulete täna õhtul ühes miss Lane'iga ooperisse!“

Georg Crawfordi nägu otse säras rõõmust, kui ta tuppa astus.

„Meie lohtame teda täna õhtul!“

Jäine pilk Evelynel filmist pani teda otse kohtuma. Ta ei näinud mõistwat, mis Evelynel selle wastu oli.

*

Mit siis nad kohtasidki tol õhtul Parkeri, kellega koos sõitsid ooperisse. Evelynel oli äärmiselt erutatud. Õhtu töö. 3 tulla. ublisti närwepingutaw.

Kui Georg Crawford lahkus, et tereitada üht tuttawat, muutis Parker kohe kõnesuuna.

„On's tõsi, et soowisite mind jälle näha, miss Lane?“

„Kindlasti, mr. Parker!“

Ta naeratas, kuid see naeratus kadus kohe, kui ta kohtas pilku mehe filmis. Leslie Parker tuletas sel hetkel meele rõõwlooma, kelle filmad särasid saaki nähes.

„Olite selle teadmatult kadunud Hageniga kihlatud?“ küsis ta.

„Jah.“

Parker waatas maha, nagu mõtleks ta millegi üle.

„Kas tundsite teda, mr. Parker?“

Kerge naeratus mängles Parkeri huulte ümber. Evelynel nagu luges ta filmist pilget.

„Lugesin ta nime ajalehist. Temast kirjutati ju wiimas-tel päewadel õige rohkesti.“

Evelynel surus hambad kokku.

„Armastate weel teda?“ küsis Parker, kelle näojooned olid muntunud waljuks.

Selle inimese häbematuft peaks wäheke piirama, mõtles Evelynel. Mis tal on minuga asja? Mis räägib ta Zoachimist? Ta ehk kuidagi ühenduses tema kadumise-ga? Siis pean teda küll üle trumpama. Pean mängima oma

tulewiku, oma armastuse ja võimalik, et isegi Joachimi elu päraft.

Ja kõike jõudu kogu võttes ta vastas:

„Ei, ma ei armasta teda enam.“

Parker müigas.

Samal hetkel tuli Evelynne onu tagasi.

Parker muutus järjelt sõnakehvemaks ja viimaks lahkusid nad teatrilt. Ta palus Evelynest jällenägemist, mida viimane ka lubas.

Koju jõudes Evelynne sules end oma tuppa. Meeleheide valdas teda. Ei mingit väljapääsu, ei mingeid väljavaheteid Joachimi leidmiseks.

Järgmisel päeval lasi Parker Georg Crawfordile öelda, et ta müüks kullawälja. Wanamees on juba küllalt teeninud. Ta on endale terve waranduse kogu ajanud.

Crawford müüski.

Kaks tundi hiljem pääses lahti torm New-Yorgi kõrnil. Kullawälja aktsiad tõusid wahetpidamata. Wallstreetil tõusis jäärane segadus, millist polnud seal nähtud enam hulgal ajal. Langus ei wõinud olla enam kangel. Korruga hakkas ühel hommikul maakerfirma Jefferson ja Co. müüma aktsiaid. Samal ajal tulid ka Pariisis ja Londonis suured kaotused. Kõik teised paberid kisti kaasa. Mis oli selle kaotustrooži põhjuselks, seda ei teatud. Mõned ajalehed kõnelesid isegi pettusest, sõdudes sellega pankur Parkeri nime.

Nagu häwitaw, purustaw wain lehmis New-Yorgi kohal. See oli nagu lahinguwäli. Need, kes algasid pealetungi rikkuse suletud ustele, langesid esimestena. See päew Wallstreetil ja Broadwayl paiskas ümber kõik Ameerika fantastilised kullawäljed, wuutis haganaks hiigla warandused. Siit-sealt kostsid rewolvri pangud, kustusid mitmed inimelud. Hirnu ja üllatuse laine tormas läbi hiigla kontori. Wallstreetil ja Broadwayl olid ametis wiiskümmend tuhat raamatupidajat terve öö läbi.

*

Warsti peale pankade awamist, peale selle kui Evelynne oli umbes tunni eest lahkunud kodunt, kõlistas talle Parker.

„Teie onu lasi kogu oma waranduse wälja wõtta.“ Kuulsin seda just praegu. Kõlistasin talle, kuid keegi ei wastanud.“

Salapäraseist ja õudseist tунnetest haaratuna jooksis Evelynne koju.

Ta onu maja ees oli metsik rüüselmine. Walged, neegrid, hiinlased, tõttud ja kerjused rüüsesid wäikele puumajalese sisekõrge jures, kus elas Georg Crawford.

Majast tõstis kohutawad karjed. Suuri waewu tundis Evelyne oma onu hääle.

See oli just kui metslooma mürgamine, mis järsku waitis. Sellele järgnes monotoonne palwe, siis jälle karjed ja kohutawad mürisud, mis tekiwad asjade loopimisest wastu seina. Sellisid trobilond inimestega astus Evelyne majja.

Georg Crawford istus pörandal keset rusude humnikut, nägu tuhakarwa hall ja silmad pärani. Ta ei tunnud Evelyne. Ta jalad olid kinni seotud, käte ümbert oli ta sidemed purustanud, mis lebasid ümberringi pörandal. Ta näitas omaawat suule ja ei wõinud anda wastust ühelegi küsimusele.

„Kindlasti on tal tropp suus olnud,“ ütles keegi ja tõstis pörandalt lapi, millel wõis näha wereplekke.

Wahpeal oli ka politseinik kohale jõudnud. Ka tema ei saanud Georg Crawfordilt midagi teada, waid see hakkas hullupöödra märatsema. Neli meest pidid hoibma teda kinni, kuni toodi haigewanker. Asjata hüüdis Evelyne ta nime. Ta oli muutunud metsloomaks. Kõegi kinnisest haigewankrist wõis weel kaua kuulda ta mürgamist.

Siljem intustas keegi naaber politseinikele:

„Täna hommikul wäljusid kolm meest autoost Crawfordi maja ees ja astusid sisse. Urwasin, et need on Georg Crawfordi sõbrad. Nad jäid sinna umbes pooleks tunniks ja sõitsid siis jälle ära. Nende lastudes panin tähele, et üks neist oli õige noor, peaaegu poisike weel. Peale nende lastumist ei kuulnud ma midagi lastlusäratawat.“

Aegamisi selgus see asi siiski: Nad olid wiinud kaasa kogu Crawfordi waranduse!

Nagu wiirastus kerkis Lil Stevensi nägu Evelyne silme ette, mis aga kadus peagi. Wõimata! Täiesti wõimata! mõttes Evelyne.

Indiaanlanna oli lõpulistult kätte maksnud!

*

„Kuldne Wäraw“ asus tagasiõidule Bermuda saarelt. Tal oli weel raske koorem. Kapten oli saanud käsu wadata seal miss Stevensit, kellel oli Nassaus mõningaid asjaden-dusi. Kapten sõitis aga otsekohe merele, jättes käsu tähelepanemata. Minult raadiotelegrafist ja infener teadsid sellest.

Ja ometi oli miss Stevens samapalju nagu Partergi tema peremees. Sest mõlemad kauplused ühiselt salapiiritusega.

Tüürimees haaras äkki pihkfilma. „Gallo, kapten! Lõunahommiku poolt läheneb lennuk. Kursid näib olevat otse meie poole.“

„Mis see meile korda läheb!“

Ohwitser tõmbas paar korda sõrmedega läbi habeme. „Aga, kapten, lendur peab seda kurssi juba sellest ajast, mil ta paistma hakkas. Ta lasi paaril korral isegi punaseid signaali kuulde.“

„Kurad võtaks. Peaks ta julgema lähemale tulla, uputame ta ära kõige oma lennukiga.“

Tüürimees vaatas uuesti pihkfilmaga. „See on suur weelennuk, kapten, näen seda selgesti. Näiud annab ta jälle signaali. Jah, ta annab peatumise signaali, kapten.“

„On lennukil rannawalve märk?“

„Seda ma ei näe.“

Jälle punane signaal. See kordus kolm korda. Swift pani käed tasku ja pööris lennukile selja. Oli lennuk küllalt lähedal, hakkas ta aegamisi alla lastuma. Nagu luik hõljus ta, tiitwad laialt, lainte harjal otse laewa ees. „Kuldne Wäraw“ andis nüüd omakorda signaali. Kolm korda puhus laewawalve, et see walge lind läheks eest nende teelt.

Lennuk wastas uuesti punase signaaliga. ühtlasi kostis lennukilt hüüe:

„Hei, „Kuldne Wäraw“, peatuge! Miss Stevens tahab tulla pardale!“

Swifti otsmikule ilmusid wihased kortsud. Ta muidu nii kindel waade näis muutuwat segaseks. Kuid siiski tegi korralduse, et laew peatuks. Lennuk tuli üsna laewa külje alla. üks kogu tõusis püsti ja hääbis midagi.

Swift pomises midagi ohwitserile ja jäi siis liikumatult seisma.

„Treppe alla lasta!“ käsutas ohwitser. Ka's madrust wistlasid kōie lennukile, kus see finni püüti. Seda mööda lasti alla nõõrredel. Mõni heit hiljem ronis seda mööda daam üles „Kuldse Wärawa“ pardale.

„Tahan kohe kõnelda kapten Swifiga.“

All oli kuulda lennuki mootori pörinat, mis algas lendu wõõrale tagasi.

Swift awas kabiini ukse. Ta filmis oli wihane, ahwardaw pilk. Näis, nagu ahwardaks tulla äike. Äkilise liigutusega tõmbas Vil mütsi peast. „Tere õhtust, härra kapten!“

Kapten tegi ebakindla kumarduse. Ta oli seisma jäänud ukse juure. Närviliselt wiskas Lil mütsi lauale keset laialilaotatud laarte.

„On laewal keegi wõbras?“

Swift waikis ja waatas pörandale.

„Sul on pardal wang! Jah? Ära waleta! Joachim Hagen on pardal! ³⁷ Tahad näha teda. Hoia end, Swift, kui tal on midagi kaewata!“

Kapten oli täiesti nõutu. Mees, keda kartis terwe „Kuldse Wärawa“ meeskond, tundis hirmu indiaanlanna ahwarduste ees.

„Joachim Hagen töötab laewal kütjana,“ ütles ta hetkeise kõhklemise järele.

„Meetud lurjus! Kutsu ta siia! Müübsest peale sõidab ta laewal reisirjana.“

Kerge wärin läbis Swifti hiigla keha. Ta surus käed rusikasse. Nagu saakiwaritsew rõwloom kumardas ta naise poole, keda ta ikka weel armastas. Lil hoidis parema käe rewolwri päral, mis paistis ta mantli taskust.

„Seda ei juhtu,“ wastas Swift.

„Aga ta ei jää kütjaks.“

„Kuid ülesse ta ei tule. Wõi muudn ei juhi ma laewa üldse.“

„Süwa! Seda wõib teha ka esimene ohwitser.“

Swift näis mõtlewat järele.

„Hagen wõib alla jääda,“ arwas Lil. „Kuid ta ei tohi enam töötada. Juhtub temaga midagi, wõi kaob ta äkki laewalt, siis ei kohku ma enam millegi ees, mis pole sulle kuigi meeltemööda, Swift, hoia end!“

Seelord ei atwaldanud ahwardus nii suurt mõju. üllatunult waatas ta Lilile otse, nagu oleks see rääkinud midagi arusaamatut.

„Ja seda räägid sina, Lil, seda teeksid sina —“

Swiftilt pillu pööramatalt noogutas ta peaga. Ta hääli oli rahulik ja kindel, kui ta ütles: „Jah, sa tead, mida mõtlen! Weel lord: Hoia end!“

Swift pööras näo kõrwale. Hetkeks surus ta käed meelekohtile, nagu püüaks ta waigistada seal mässawat tormi. Ta silmis põles wiha. Siis aga wäljus ta.

Lil Stevens istus polsterdatud pingile. Närviliselt koputas ta jalaga wastu linoleumiga kaetud pörandat.

Joachim Hagen lükkas ahjuukse finni, kui kostis hüüe:

„Sei mees! Peab minema üles wana jutule! Ta on ahtritakil. Ära lase, podata teda!”

üllatunult pööris Joachim ümber. Ta nägi weel kui madrus ruttas trepist üles. Nuttu läks Joachim talle järele. Swift seisis ahtritakil, toetades reelingu najale.

„Tänasest peale teie ei töota enam. Kuid teie jääte alla ja samuti einetate endiselt ühes meeskonnaga. Pater-son asub uuesti omale kohale.”

Ta rääkis seda täiesti rahulikult, ent hoidus kõnetatule otsa vaatamast.

Joachim lõi kahtlema. „Teil pole ka mingit digust hoida mind vimeba reisirajana.”

Swift waatas merele. „Meil ei tarwitse riielda selle üle. Olete laewal ja peate sellepärast täitma minu korraldusi. Olete waba, aga teie ei tohi lahkuda ahtritakist. See pole teil midagi asja. Mõistate?”

„Kauaks pean weel jääma siia?” küsis Joachim. „Miksal pääsen sellest laewast?”

„Niipea, kui oleme rannunud. Müüb aga jääte siia, wõi teid pannakse uuesti raudu. Walige, kumb talle rohkem meeldib!”

Wastust ootamata pööris kapten minekut.

Tükk aega mõtles Joachim. Ta ei suutnud leida seletust kapteni teguwisile.

Johannsen, esimene ohwitser, töötas logu ennelõunat raadiotelegrafistina. Iga paari minuti tulla tuli ta kapteni juure, kes seisis tüürimehe kõrwal. Ta ei wastanud ohwitseri teadaannetele ainsagi sõna ega liigutusega.

Joachim oli ühe kõiepuntra peale pikali wisanud ja waatas igawust tundes merele.

Ta elas nüüd laewal kummalist elu. Tal polnud teha midagi, kuid oli fiksi täieline wang. Kui kütjad, kellede hulka ta kuulus, sööma tulid, sõi ta tema ühes nendega. Nad olid muutunud äkki kõil sõnaohtraks, näis nagu kahtlustasid nad teda. Asjata püüdis ta saada meeskonnast seletust oma kummalise seisukorra üle.

„Kaptenil on jälle omad tujud,” ütles üks neist.

Meeskonna kabiini nurga kastil istus keegi meeskonnast. See oli lühelbane, metsiku wälimusega mees, keda hüüti Timmiks. Oma sõnade üle naeris ta toorelt ja pilkawaht.

„Miks sa naerad?” küsis üks kütjast.

„Kõil läheb nii kawa, kui ta tööpoolest läheb!”

„Ma ei saa sellest aru!”

„Tõle ja tarkus.“ Ja Anna võttis uuega pun-
tuffi, mida hoidis kramplikult kinni oma suurte punaste
lätte vahel.

Joachim vaikis.

Ta vaatas merele ja nägi kõrgel mööda tiirlevaid len-
nukuid. Näis, et nad sõitsid hästi läidavat teed mööda, sest
vahetpidamata võis näha laevu. Nad sõitsid põhja poole.
Joachim võis otsustada seda päikese seisu järele, sest kom-
passi tal ei olnud ja ükstei, kes teadis sõidu sihti, ei kõne-
lenud temaga. Keišt mööbusid lauba- kui ka reisijate lae-
wad, millede korstnatest määratud suitsujuvad taeva poole
tõusid, ahwardades matta päikese.

Kõlli langes mingi vari Joachimi näsle. ülesvaadates
nägi ta enda ees seisvat Bil Stevensit.

Ta largas ikmeelt üles, olles üllatusest peaaegu teelestü.
Indiaanlanna surus ta ikmele tagasi ja istus ta kõrvale.
Sel heffel nägi ta haruldaselt noor ja sale. Naeratas
kõiks ta:

„Nii siis, sõber, olete maandunud meie laeval!“

„Teie laeval?“

„Minu ja Leslie Parkeri laeval!“

„Kas teie ehl meelitasitegi mu siia?“

„Ei, mr. Hagen. Mina ei teinud seda!“

„Mida teie teete siin?“

„Sõitsin lemmikuga siia Gassoust.“

„Aga kust teadsite te, et olen siin?“

„Muid on sõbrad, mr. Hagen, mille üle ei armasta ma
kõnelda. Meil siin on kõigil oma ühendus, mille üle me ei
armasta rääkida. Teadsin, et Swift on eriti toores ja del,
ja et ta vihklab teid hinge põhjast.“

„Ta on tõeline lurjus. Kõll maksan talle seda lord au-
sasti lätte!“

„Mõis olla!“

„Aga miks ta vihklab mind? Miks meelitas ta mind
süia? Ta vihklab mind, kindlasti, miks Stevens, nii mõib
toimida waid mees karmisest wihast ja põlgusest, laitsela
inimefega!“

„See on tõsi, et ta vihklab teid, mr. Hagen. Ta vihklab
teid nii, nagu ta armastab mind! Te vaatate mulle nii
uskumatult otse? M Swift armastab mind sarnase kirega,
mis teda teeb täiesti oma tunnete orjaks. Ta näeb teis
oma wõistlejat — hädaohtriliku wõistlejat.“

„Mina? Mina tema wõistleja?“

Bil Stevens naeratas. Siis vaikisid nad mõlemad ja
langesid mõtteisse.

ABT. mis Joachim nende päevade sees läbi elas, oli nii meeli pingutatav, et ta ei osanud enam korralikult foguda mõtteid. Eht teha küll võlus see eksootiline naine, kuid teema pilt lahutas küll Evelynest kõrval. Ei. Kunagi ei loobu ta Evelynest tolle naise pärast!“

„Ja kuhu sõidame nüüd? Miks sõitsite Bermuda saarele? Mida laadivate tealt peale, miss Stevens?“

Lil naeratas ja pilgutas filmi.

„Teie esitate nii palju küsimusi ühe korraga. Pean vastama neile kõigile? Jah, tahan vastata kõigile. Olete gentleman ja ei anna ära saalduki mis teile usaldataks. Meie sõidame New-Yorki. See tähendab kuni „piirini“.

„Ma ei mõista põrmugi teid.“

„See tähendab, meie peatume väljaspool keelatud piirkonda.“

üksifilmi wahtis Joachim seda salapäraist naist.

„Teil on siis alkohol pardal?“

„Ei pardal mitte, kuid parda all küll! Olen salakauba-vedaja. Pean seda ametit juba kaks aastat, ühes Leslie Parkeriga. Meie teenime palju raha.“

Ikka veel waatas Joachim Lili muretuisse filmi. Wõi siis niisugune ongi salakauplejanna, mõtles ta. See naine ongi siis üks neist tagaotsitawast salakaubitsejast, kes on walmis astuma wõitlusse rannawalwe laewadega? Kas merirööwel?

„Ja sellepärast sõitsimegi Bermudasse?“ küsis Joachim edasi.

„Sellepärast. Bermuda saar on väga kannatlik, mu pois. Ta on alkoholi kaubitsemise keskkoh, ja mina pole mitte harilik „kaubitseja“! Ei, mr. Hagen, ärge seda arwake. Kuulun aristokraatide merirööwelite hulka!“

„Siis ikka merirööwel!“ kogeles Joachim.

Lil Stevens süttas paberossi põlema, ulatades Joachimile hõbedase paberossihoopi.

„Miks mitte? „Kuldne Wäraw“ ootas „Santa Mariat“, mida saadab üks prantsuse äriföber, mis on saatnud palju sarnaseid laewu. „Santa Maria“ wiis kuuksuhat kasti rauda Saffamaale ja pidi puurwilla tagasi tooma. Loomulikult tõi ta tagasi piiritust. Mõistate? „Kuldsele Wärawale“ sõidawad merele wastu mootorpaadid, mis piirituse maale toimetawad.

„Nii siis reeglipärane kauplemine,“ rohken ei mõistnud Joachim selba omas piiritus üllatuses.

Lil Stevens koputas sakslasele krale.

„On küll vähe riskantne. Aga meie oleme miljonärid, ja meil on wõim. Meil on suur wõim ühendriikes. Küsin teilt, mr. Hagen, olete nõus seda wõimu minuga jagama?“

Näis, et Joachim ei saanud aru indiaanlanna küsimusest.

„Ma ei mõista teid tõepoolest, miss Stevens.“

„Kuid wartsid mõistate. Kindlasti mäletate, kui jutustasin teile, et olen töötanud kättemaksu ühele mehele, kes peaaegu häwitas punanahad? Noh, olen ajanud surma ta pojad, ta tütre häwitanud, tema enda saatnud waesena ja wiletsana hullumajja. Jääb ille weel ta õetütar, kelle nimi on Evelyne, ja mees, kellest siin kõnelen, on Georg Crawford!“

Joachim hüppas püsti nagu oleks torgatud tulise rauaga. Ta näost oli kadunud wiimne weretilk. Kuid indiaanlanna ei annud talle sõna, waid jatkas:

„Teie meelbite mulle, mr. Hagen. Olete gentleman. Mu süda tundis seda, muidu oleksin häwitanud Evelyne kui ka teid. Loobun kättemaksust wiimase Crawfordide suguwõsa wastu juhusel, kui tean, et armastate mind, mr. Hagen?“

„Miss Stevens, see on ju hullumeelsus! Kui ma teid näüd pööraselt wihtama hakkän.“

„Aga juhusel on miss Lane haamunud, mr. Hagen. Iks kõi, kas jätate maha oma pruudi, wõi jätab tema teid, sest ta teab juba, et olete ühes minuga „Kuldse Wärawa“ pardal!“

„Kurat!“ hüüdis Joachim ja astus Lil Stevensile pilkugi saatmata reelingi äärde. Wiimane läks oma tõule omase rahulikusega kapteni labiini.

12.

Lil Stevens oli kõnelenud tõtt. Evelyne teadis, et ta kihlatu oli „Kuldse Wärawa“ pardal. Ta oli saanud Lil Stevensilt raadiotelegrammi, mis kõlas järgmiselt:

„Joachim on ühes minuga „Kuldse Wärawa“ pardal. Lil Stevens.“

Wõimalik, et see teade oleks awalbanudki sobatud mõju, oleks ehk Evelyne tõepoolest usalduse Joachimi wastu lootanud, kui poleks paar tundi warem Mac Lee teda telefoni teel oma juure kutsunud. Raccratades näitas ta Evelynele ühte pabelit:

„See on teade Joachimilt. Siin on tegemist saatamatu tembuga. Wõimalik, et mõni wastaspõssijate kihlweedu. Tegiu rannapolitseid laudu kindlaks, et „Kuldne Wäraw“ on

teel New-Yorki. Näüd sõidame ühe Ameerika torpeedo-
paadiga talle vastu, ja anname talle ühe torpeedo ribide
wahelc, kui ta ei läida me käsle!"

Kuid Evelyne polnud sugugi nii sõjakas nagu Mac Lee.

"Primefed, kes paangistafid Joachimi, on kindlasti kur-
jategijad. Kui laemale politseipaadiga vastu lähme, kes
teab, kas ei tähenda see mitte Joachimi surma?"

Sellele ei mõistnud Mac Lee enam vastu waielda. Ta
polnud politseile loost weel sõnagi teatanud. Ta tundis
wäga hästi Ameerika kurjategijate harjumust. Ta andis
Evelynele nõu wadata õhtuni. Nad tahtsid üheskoos haru-
tada, mida tuli ettewõtta, et päästa Joachimi, ilma et see
ahwardaks ta elu.

Siin tuli Evelynele appi juhus.

Ta istus St. Johannese pargis ja mõtiskles, mida peaks
ettewõtma, kui äkki keegi mees ta kõrwale istus. See oli
wäike paks mehike, kes wähe närwiliselt näris kortsunud
paberossi. Kõhelbes pani ta käe Evelyne käsivarrelc.

"Mis oleks, kui teeksite wäikese äri, miss Lane?"

Aruaamatult ja ühtlasti üllatunult waatas Evelyne
mehele otse.

"Kust te tunnete mind? Kes te olete? Mida tahate
minust?"

"Tasem, tasem. Tunnen teid juba ammu. Mii: Mak-
fame teile wiistuhat dollarit, kuni oleme teis kindlad, ja
kümme tuhat, kui äri õnnestub. Mõh?"

"Ma ei mõista teid!" Evelyne tahtis üles tõusta ja
äraminna, kuid miski tume aimbus hoidis teda tagasi.

"Aft puutub Parkerisse," teatas wõõras, püüdes nurida
Evelyne nägu. "Teie ju tunnete teda?"

"Jah, ta on minu shej."

"Teie läite temaga seltsis teatris!"

Evelyne wailis.

"Ta kaupleb salapiiritusega!"

Wõõras tõmbas piitsakuhõlma üles. Evelyne nägi selle
all politseimärki.

"Minu nimi on White, detektiiv White."

Mõni aeg tagasi poleks see awaldanud Evelynele min-
git mõju. Ta oleks lihtsalt kutsunud politsei, et wahaneda
sellest tüütust naabrist. Aga nüüd oli lugu teine. Teade,
et Parker on salapiirituse wedaja, tungis kui wälk ta ajju.
Wiivitamatult fibus ta Parkeri, Lil Stevensi ja Joachimi
nimed.

Detektiiv lugcs lohkumist ta silmiist

„Meil ei tarwita olla teineteise ees saladusi, miss Lane. Parker on üks hädasohtlikumalt salalaubawedajaist ühendriikes.“

Evelyne waatas inimesi, kes neist möödusid. Need näisid äkki marionettidena, oma enda warjadena.

„Kas tahate teenida kümmetuhat dollarit? Annate ära ta? See tähendab toimetada meie kättesse?“

„Sel wiisil ei taha ma küll teenida. Ei mingil tingimisel! Mul on Parkeriga ühendada oma eraarwew. Aga kui teie teate, et Parker on salalaubawedaja, miss te's ei wangiata teda?“

„See on alles küsimus, miss Lane! Sellepärast, et meie ei saa teda wangiata. Meie teame küll, et ta on umbes kahesaja meheltise salalaubitsejate salga juht, kuid meil ei ole sellest mingisid tõendusid. Meie teame isegi seda, et ta piiritusega teenib miljoneid, ja et ta tüdtab waid hõrskmaakeri siidi all.“

Aga millega me tõendame seda? Ja, kui tahamegi mõne mehe, ei kõnele ükski sellest ainuski sõna. Korb üks lõbises, see leiti järgmisel hommikul posnult omaist kongist. Lühidalt, meie wajame mõnd tõendust. Tahame tabada Parkeri ja selleks peate aitama meid. Teie peate wiima teda nii kaugele, et ta awalda teile oma saladuse. Peate toimuma nii wagn wõtaks te osa mäneist tema kurtidõst, ja meile sellest teatama, et wõiksite parajal hetkel tabada ta kui salalaubitseja. Selle eest maksame teile kümmetuhat dollarit. Wiistuhat lohe ja wiis siis, kui —“

„Wõiksite!“ hüüdis Evelyne. „Kui peaksite mängima teda teie kättesse, siis mängiwad selleks kaasa täiesti teist-sugused motiivid!“

Ja tänaolaps oligi läinud.

Detektiiv White wõttis talle järele awasui. Nii üllatunud oli ta tema ülalpeost. Seda pole talle weel juhtunud, et keegi tunneb end solwatuna, kui talle pakutakse teenida kümmetuhat dollarit.

Wõhe oega peale Evelyne koju jõudmist kõlistas talle Bekkie Parker.

Ta oli armastuswäärseim ja sõbralikum kui kunagi waremalt ja näis teda täiesti usaldawat.

Ka Evelyne oli äärmiselt lahke. Ta imestas isegi, et fundab nii hästi mängida.

„Teen omal wõikesel ajal „Lincolnit“ paari päewa pärast wõiksite lõbusida seltsis oma sõprade ja nende naistega. Tõhin paluda teid kaasa jõita?“

Evelhnel walmis koke plaan. Ta ei kahelnud enam heiketti.

Maheda häälega wastas ta: „Miks mitte? Teen seda meelelbi!“

Sealjuures pöhtus ta süda meifikult. Usus ta mind? Kas ei löö ta kahlema? arutas ta endamisi.

Kuid Parkeril ei tulnud mõttessegi milleski kahelba.

Kokkuräägitud päewa õhtul sõitis Evelynne sabamasse. Nii oli waike. Nagu raske, must waiw seisis lõpmatu weewäli.

Sillale, kus auto peatus, nägi Evelynne lähenevat motorpaati. Siiani oli Evelynnel olnud tunne, nagu näeks ta und. Müüb aga, kus ta istus paadis, mis peaaegu hääletult liigles lahtisele merele, uskus ta, et see on tõelikkus. Tasa sulisebes uhtusid wäikesed lained paadikülgi. Tema seljataga paistis linn nagu lõputus tulemeres. Wiimaks lerkis pimedusest nende ette tugew raudsein. Ülewal oli näha nõrka tulekuma. Wastid ja korstnad lerkisid uhkelt wastu sametist taewast. Ülewalt hüüdis keegi, mille peale löid tuled herebaste põlema. Madrats tõmbas paadi nõõredeli alla.

„Kas wõite seda mööda üles minna, armuline preili? Puntrepi alla lastmine tekitab suurt kolinat ja teised küllalised juba magawad“, küsis keegi ülewalt.

Evelhne haaras kõiest kinni ja ronis suurema waewata laewa laele, kus Parker teba südamlikult terwitab. Tema kõrwal seisis laiadlaline tugew mees, kes kandis sinist mütsi. See tegi Evelynnele sügawa kummarduse.

„See on kapten Wilson,“ esitles Parker. „See on meie jahi uus juht, kelle kätte usaldame endi elu. Wõite olla täiesti julge, miss Lane. Ta teenis ennem ameerika meriwäes, tema kaitse all wõime olla täiesti kindlad.“

Parker saatis teba trepist alla kitsasse kääku, kus walgeks lakeeritud ustel põlesid heledad elektrilambid.

„Meie küllalised magawad juba“, ütles ta. „Kui soovite minuga weel wäheke juttu wõsta, leiata mind salongist.“

„Änan“, wastas Evelynne. „Tahan heita koke puhkama.“

Parkeri helistamise peale ilmus laewapois, kes juhatas Evelynne oma kabiini. Lahkumisel sundles Parker Evelynne kätt, hoides seda mõne filmapilgu oma käes. Punastades tõmbas ta käe ära ja ruttas oma tuppa.

See oli puhast mugaw ruumike. Evelynne waatas korrald peeglist ja naeratas. Ta ei tahtnud endale tunnis-

taba, et ta kartis. Aga siis mõtles ta Joachimile ja ette-
waatlikult libises käsi üle kleidi, kus puusade kohal ühes
salatastus oli väikene browning.

Laewapiis oli järgnenud talle.

„Miss Lane?“ küsis ta üsna tasa.

„Jah, ma ei waja teid enam.“

„Mul on teile midagi teatada. Kapten Wilson, kes
juhhib Parkeri jahti, lases öelba, et wõite olla täiesti mu-
reta.“

Evelhne püüdis uurida poisi nägu. „Olete asjasse pü-
hendatud?“

„Jah. Kapten külastab teid umbes tunni pärast.“

„Tänan!“

Lasafeil sammel käis Evelhne kabiinis edasi tagasi. Ta
ootas. Mõõbus tund. Laewal walitses salapärane waitus.
Lasafest hõljumisest märkas ta, et laew sõitis. Läbi wäi-
kese akna nägi ta sadama tulesid kord korralt ifka kaugemale
jääwat. Nagu maagiline pärlite rida rippus see weel õhus.

Kkki koputati uksele, mille Evelhne ettewaatlikult awas.
See oli kapten.

Käsi lasteriistal, lasti ta kapteni sisse. Wiimane surus
ukse enda järele ja jäi seisma keset tuba.

„Wõite olla täiesti mureta, miss Lane. Olen Ameerika
meriwäe ohwitser. Parker on küll arwamisel, et olen ke-
dagi ära sõõnud ja jellepärast wabastatud. Siiani on so-
binud kõik suurepäraselt. Niipea, kui politsei teada sai, et
lähete Parkeri jahile, asusid meie detektiivid tööle. Jahi
endine kapten wangistati meie meeste poolt, ilma et Par-
ker oleks sellest midagi teadnud. Nii ei jäänud talle muud
üle, kui wõtta uus kapten. Lasin lohe suurema osa mees-
konnast lahti, seletades, et nad pole küllalt usalduswäärseid.
Nende asemel wõtsin meie madrused. Nii olete sin täielise
kaitse all. Laewal on madrustena ka mõned detektiivid.
Keile on tehtud ülesandeks walwata teie julgeoleku üle.
Olete meiega rahul?“

Rõõmsalt firutas Evelhne kaptenile käe.

„Tänan südamest, härra kapten!“

Samal hetkel koputati jälle uksele, ja sisse astus kema
madrus.

„Andestage, härra kapten“, ütles ta sügawalt kummard-
dudes.

„Mr. Lee“, kogeles Evelhne rõõmust särades, „teie olete
ka sin?“

„Mõtlesite, et jään emale neist huvitavasti sündmusi? Olen siin meie lehe reporterina täiesti salaja, et meie ettevaatamatut sõpra sellest kupatusest päästa.“

Weel mõne filmapilgu weetis ta mõlemi mehega, kes olid kindlad selles, et nende ettevõtte õnnestub.

Kui mehed olid läinud, luskustas Evelyne ettevaatlikult kabiini ukse. Uks ei heitnud weel magama. Enda julgeoleku üle ei muretsenud ta enam, aga Joachim saatus tegi teda rahutuks.

Kas tõesti õnnestub ta päästmine? Kas ei tule abi liig hilja?

Viimaks, vastu hommikut, wajus ta siiski rahutusse unne.

Kui Evelyne järgmisel hommikul ärkas, oli päike juba kõrgele.

Taht pibi olemas näha juba kaugele merel. Kuskilt sügawusest kostis masinate ühetooniline undamine.

Evelyne riietus ja läks tekile. Maaft polnud näha enam jälgegi. Umberringi waid meri, ei midagi muud kui meri. Laewapöiss juhatas teda sõõgituppa. Ta sisseastumisel wäljus kapten sõbraliku terwitusega.

Barsti peale selle tuli Parker. Ta kandis walgeid pükse ja sinist pintsakut. Kogu eine kestel olid nad mõlemad sõnakehjad.

„Miss Lane“, ütles Parker, eine lõpetanud, „läheme ajame weibi juttu.“

„Meelelbi,“ wastas Evelyne, „mul on teile esitada mõned küsimused.“

Nad läksid ühte kabiini, ja enne kui Evelyne jõudis tabata, et nad olid Parkeri hästi sisseseatud töötoas, wajus üks nende järele luffu. Evelyne ei heidutanud, sest ta oli kindel wälise abi peale. Nii siis oli saabunud otsustaw filmapilk. Ta istus mugawale tugitoolile ja ütles, waadates ühiskilmi Parkerile:

„Meil ei tarwitse enam mängida teatrit, mr. Parker! Olete salakambawebaja, tean seda, ja ühtlasi küsin teilt, mis on juhtunud Joachim Hageniga? Teadsite te, et talle tungiti kallale?“

Parker naeris, mille juures paisusid ta rõõmsloomale oma sed hambad.

„Jah, teadsin seda. Korraldasin ise selle asja, sest austan teid. Rahutasin teid Joachim Hagenist, ja ükski maapealne jõud ei anna teid teile tagasi!“

Nende sõnade juures ta haaras Evelyne oma sülesusse, kes wihaselt peksis ta kättega vastu nägu.

Samal ajal ilmus ilmapiirile „Kuldne Wäraw“. Jaht pidas juba mitu tundi kurssi sellele laewale. Kapten signa-
liseeris:

„Parker tahab tulla pardale!“

Jaht lasti paat wette, millele asusid üks ohwitser
seitsme madruslega ja mees, kes sarnanes Parkerile.

Olles astunud „Kuldse Wärawa“ pardale, tõmbasid nad
välja oma peidetud rewolwrid ja karjusid:

„Käed üles, siin on merepolitsei!“

Enne kui üllatunud salakauba laewa meeskond weel mi-
dagi teha suutis, oli ta wiimaseini areteeritud. Ülestõstetud
kätega pidid nad ükshaawal Mac Leest mööda sammuma,
kes pani nende käed raudu.

Lil Stevens oli põgenenud kapteni-kabiini. Kapten
Swift haaras seinalt püssi, kuid enne kui ta sellega midagi
teha suutis, tormas sisse Joachim Hagen.

„Lubasin üriendada teiega arweid, kapten Swift, ja nüüd
on saabunud aeg.“ Ja enne kui Swift jõudis sihtida ohwit-
serile, kes tuli teda wangistama, andis Joachim talle hästi
sihitud rusikahoobi. Nagu jahutott langes ta pörandale
kõlku.

Järgmisel hetkel kõlas paat ja kuul wihises mööda Joa-
chimi kõrwust. Kuid juba olid kohal kaks madrust, kes wan-
gistasid naist, kes lastis Joachimile: see oli Lil Stevens.

Joachim oli Mac Leest kuulnud, et Evelyne on jahil.
Kõhklematult hüppas ta paati ja kaks meest sõudsid ta
„Lincolni“ pardale.

Laew oli meeskonnast peaaegu tühi. Ühes kapteniga
asus ta sõjama Leslie Parkerit.

Kõik kuulis Joachim karjatusi. Ta jooksis ühes kapteni-
ga hääle sunnas.

Kabiini üks, kust oli kostnud karjatus, oli lufus.

Samal hetkel kostis kabiinist läbilõikaw karjatus.

Meeleheitel paiskas Joachim end wastu ust. Luff an-
dis järele ja nagu kuul lendas ta tuppa.

Evelyne oli end kuidagi suutnud wabastada Parkerist
ja haarata rewolwri. Kuid äkilise liigutusega paiskas Par-
ker selle ta käest pörandale ja hoidis tütarlapse käsi kui raud-
fete tangide wahel. Evelyne langes põlwili ja kaotas mee-
lemärguse.

Joachim ajas Parkerit nagu palli enda ees, kuni sala-
kaubawedaja finiste laetudega silme ümber viates pöran-
dale langes.

Kui Evelynne ärkas, paistis New-Yorgi sabam juba selgesti, kuid ta ei näinud midagi muud kui Joachimi nägu, kes hoibus teba läte vahel.

Masinad müdasid, meri oli vaikne ja tasane ja Jachi ühifuse laetua minas lehwis rõõmsalt lipp wärskes hommiku õhus.

Nüüd märkas Evelynne ka Mac Deeb, kes filmitfes teba pool kartliku, pool rõõmsa pilguga. Tänuandes ulatas tütarlaps talle läe.

„See on väga armas teist, et händate Joachimi sõprust nii kõrgelt!“

„Jah, see oli temast väga armas. Aga nüüd, wana pois, mine tekile ja tõmba oma kopsudesse wähe wärsket õhku!“

Mac Dee, kes kandis nüüd sporbi ülikonda, pigistas ühe filma kinni ja wäljus naeratahes kabiinist.

„Miks saatsid ta ära, Joachim?“ küsis Evelynne kelmika muigega.

„Sellegärast, et tahtsin kõnelda sinuga nelja filma all!“
Siis ühinesid nende hüljed igawese armastuse ja sõpruse märgiks.

L o p p.

Tartu Ülikeoli Raamatukogu
ARHIIVKOGU

Max Brand'i

See röömule

on uue romaani nimi, mis hakkab ilmuma lähemais „Uudislehes“ numbreis.

Max Brand on publikule juba hästi tuttav tema ilipõneva romaani „Tiigri“ tõttu, mis ilmus möödunud aastal „Sutulehes“.

„See röömule“ on igapidi huvitav teos, mida lugeja ei tihka panna käest, kuni pole lõpuni lugenud.

Miljonär Scoville asub puhtusel oma mägestikufarmis. Muida on kõik hästi, ainult tütar sünnitab talle muret. Nancy Scoville ei tee muud kui sööb ja magab, magab ja sööb. Ta on täiesti tülpinud elust; teda ei huvita enam miski. Täieline hingeline ükskõiksus on vallutanud tema. Wana elurõõmus Scoville ei oska tüdart kuidagi elustada. Seal juhtus tulema farmi noor kowboi Jerry Aiken. Jutt satub Nancy ja Jerry sõlmib miljonäriaga lepingu tema tütre meeleolu ümberloomiseks. Jerry saab wana-mehelt piiramatud wolitused talitada Nancyga nagu iganes heaks arwab. Ja nüüd algab treening, järgnewad seiklused, üks põnewam ja ootamatum teisest... Jerry rööwib Nancy ühes isaga farmist ja wiib wägisi mägedesse... Lugeja näeb, kuidas Jerry õpetab moodsat, elustüdinenud seltskonnadaami tundma jälle röömu, nautima loodust ja waba elu...

Aga see tee röömule on ülivaske. Opetamine hakkab Jerryle käima ühejõu, sest Nancy on kole jonnakas, külmanereline ja... ilus.

Kogu romaan on äärmiselt huvitav, sündmused elawasti kirjeldatud ja lõpp ootamatu...

Kasutage head juhust omandada wäärtuslikku lugemismaterjali ja uuendage aegasti „Uudislehes“ tellimine, et mitte ilma jääda romaani algusest.